

๑

บรรยายกาศ ยามเช้าของจวนตวนอ่องไม่แตกต่างจากวันวาน
เข้ารับใช้ในห้องเครื่องกำลังเดินกันขวกไขว่ ทว่าไม่ปรากฏเรื่องวุ่นวายแต่
อย่างใด แม่บ้านหมาส่งมอบของหวานที่ตำหนักในต้องการไปหมดแล้ว ก็นำ
เด็กสาวรับใช้ทั้งหลายกลับห้องเครื่อง เพียงแต่สีหน้าของนางไม่ใคร่สู้ดีนัก
“น้องหญิง เจ้าเป็นอะไรไปเสียเล่า สีหน้าถึงไม่น่ามองอย่างนี้” แม่บ้าน
ผู้สวมเสื้อป้ายข้างกระดุมคู่สี่เข็มอีกคนเห็นท่าทีของนาง ก็ยื่นถ้วยน้ำชาให้
ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงประหลาดใจ “เจ้ามิได้ไปส่งเนยที่ตำหนักกลาง
หอรอกหรือ เหตุใด...”

“อย่าพูดเลย เช้าวันนี้หวางเพย^๑เพิ่งทรงฟื้นขึ้นมา ข้าราชการรับใช้ชั้นล่าง
อย่างพวกเราไหนเลยจะเข้าไปในตำหนักได้ เห็นเพียงแต่แม่นางอันหลิว
เท่านั้น” พูดถึงตรงนี้ แม่บ้านหมาก็กรอกน้ำชาลงไปหนึ่งถ้วย มองรอบด้าน
แล้วจึงลดระดับเสียงพูดต่อ “ข้าเห็นว่าสีหน้าของพวกตำหนักตงย่วน^๒ไม่ค่อย

---

^๑พระชายา

^๒หมายถึง ตำหนักตะวันออก หรือตำหนักบูรพา

จะดีนัก เลยรีบกลับมาไง”

ไต้ยีนตั้งนั้น แม่บ้านที่สวมเสื้อป้ายข้างก็ถอนหายใจ พุดด้วยน้ำเสียงกึ่งสงสารกึ่งอยากชมเรื่องสนุกกว่า “มุ้งแดงในจวนยังไม่ทันได้ปลดออกเลยนะเนี่ย”

แต่งเข้าจวนยังไม่ทันครบสองเดือนดี หลังคืนวิวาท่านอ่องก็ไม่ทรงย่างพระบาทไปยังตำหนักตงย่วนอีกเลยแม้แต่ก้าวเดียว สองวันนี้หวางเพยป่วยหนัก ท่านอ่องแค่ประทับชั่วคราวก็จากไป มีหน้า คนของตำหนักกลางถึงมีสีหน้าไม่ดีนัก นางเคยโชคดีได้ยลโฉมหวางเพยอยู่ครั้งหนึ่ง ท่วงท่าสง่างาม รูปลักษณ์ก็งดงามดี ไม่มีมีตรงไหนที่ท่านอ่องไม่ทรงโปรดกัน

“อย่าพูดจาเหลวไหลไป เมื่อครู่ข้าเห็นนางกำนัลข้างกายเผิงเซ่อเพย” เดินมาทางนี้” ประโยคที่แม่บ้านหม่ากล่าวไม่จบนั้น ทั้งสองรู้แก่ใจดีว่าคืออะไร จึงยุติการสนทนา และรีบแยกย้ายไปทำงานของตน

ภายในตำหนักกลาง นางกำนัลทั้งหลายกำลังรับใช้หวางเพยล้างหน้าอย่างระมัดระวังยิ่ง ผ้าแพรอย่างดีสัมผัสผ่านปลายนิ้วขาวผ่องเหมือนต้นหอมอ่อนเล็กน้อย ก่อนจะปล่อยชายลงด้านข้าง

ชวีชิงจวีปล่อยเส้นผมดูจใหม่สีดำยาวสยายเต็มแผ่นหลัง ใบหน้าปราศจากอารมณ์โกรธให้เห็นเช่นหลายวันก่อน ปลดก่าไลหยกบนข้อมือออกอย่างเกียจคร้านแล้วโยนลงกล่องไม้แดงแกะสลักอย่างไม่ใคร่ใส่ใจนัก “สินี้แลดูแก่ไปหน่อย”

จินจั่นไต้ยีนก็ชะงักเล็กน้อย รีบโบกมือให้นางกำนัลไม่กี่คนทางด้านหลัง จากนั้นกล่องไม้หลายกล่องก็ถูกส่งมายังเบื้องหน้าชวีชิงจวี ด้านในมีก่าไลหลายคู่ มีทั้งก่าไลทองคำ ก่าไลฝังมุก หรือก่าไลหยกต่าง ๆ นานา ราคาล้วนไม่ธรรมดาทั้งสิ้น

ชวีชิงจวีกวาดสายตาพิจารณาก่าไลแต่ละแถว สุดท้ายจึงเลือกก่าไลหยก

---

^๑ พระชายารองสกุลเผิง

ลีเลียดนกเกาะสลักได้ประณีตงดงามวงหนึ่ง กำไลหยกสีเลียดนกเมื่อมาอยู่
บนข้อมือชาวผ่องแล้วช่างนាំมองจนบอกไม่ถูก

จินจันเห็นเช่นนั้นแล้วสีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย ก่อนหน้านั้น
หวางเพยทรงรังเกียจที่กำไลหยกสีเลียดนกสีสดเกินไป ดังนั้นจึงไม่เคย
สวมใส่ประดับกาย มาวันนี้กลับทรงเลือกหยกชิ้นนี้เพียงมองปราดเดียว

เมื่อย้อนคิดถึงช่วงวันเวลาที่เข้ามาอยู่ในจวนอ่องแห่งนี้ หัวใจของนาง
พลันขมขื่นเล็กน้อย ก่อนจะออกเรือน หวางเพยทรงมีนิสัยอ่อนโยน เดิมที
นับเป็นจรรยาอันดีงามของอิสตรี แต่ไม่คิดว่าวันหนึ่งเมื่อต้องแต่งเข้าราชวงศ์
นิสัยเช่นนี้ก็กลับทำให้ถูกเอาเปรียบ

สังเกตเห็นสีหน้าของจินจัน ชวีชิงจิวก็แยมยิ้มบาง ลูกขึ้นแล้วกาง
แขนทั้งสองข้างให้เหล่านางกำนัลสวมชุดกระโปรงชายแขนเสื้อกว้างที่เลือกไว้
แพรตัวนุ่งผ้าขั้วลิศของแคว้นสู่ ตำแหน่งปักกลายดอกเหมยสีแดงดอกเล็ก ๆ
คล้ายมีเหมยดอกจริงกำลังพลิวปลิวไปตามลมก็มีปาน

ที่เอวประดับถุงหอมปักกลายบุปผาคู่และด้ายถักร้อยเม็ดหยก ผมยาว
ดำจุดเส้นไหมนุ่มเส้นตรงสลวยเกล้าเป็นมวยทรงเทพธิดาเหิน หน้าผากแต้ม
ดอกท้อแดงสดหนึ่งดอก คิ้วโค้งเรียวดูไบหลิว ริมฝีปากอวบอ้อมชุ่มชื้น
สีชมพู เพียงมองคราหนึ่งก็ทำให้ผู้คนรู้สึกหลงใหลจนพูดอะไรไม่ออก

ปักปิ่นหงส์เทพเมฆมงคลไว้ระหว่างเส้นผมด้วยตนเองอันหนึ่งแล้ว
ชวีชิงจิวค่อย ๆ ลูกขึ้นยืน มองออกไปด้านนอกหน้าต่างด้วยสีหน้าคล้ายยิ้ม
คล้ายไม่ยิ้ม “ยามนี้ถึงเวลาเข้ามาทำความเคารพแล้วสินะ”

มูจินที่ยืนห่างจากจินจันอยู่หลายก้าวได้ยินคำก็ผินยิ้มแล้วพูดขึ้นว่า
“หวางเพยเพคะ หลายวันก่อนที่ทรงประจวร ท่านอ่องตรัสกับตำหนักในว่า
ห้ามอนุชยาอื่นมารบกวนหวางเพยเพคะ”

“อ้อ” ชวีชิงจิวลูบไล้ต่างหูเส้นล้อมหยกแดงข้างไบหู พลางนั่งลงบน
เก้าอี้อย่างเกียจคร้าน ขยับกายนั่งในท่าทางที่สบายยิ่งขึ้น ก่อนจะรับน้ำอุ่น
ที่อื่นหลั่งส่งให้มาดื่มให้ชุ่มคอ วางถ้วยชา เช็ดมุมปากแล้วจึงพูดขึ้นว่า
“ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ก็ส่งคนไปบอกกับทุกตำหนักว่า ข้าหวางเพยเพิ่งหายดี

รู้สึกคิดถึงเซอเฟยและสนมทั้งหลายเป็นอย่างยิ่ง”

สิ้นางกำนัลใหญ่ข้างกายพระชายาได้ฟังรับสั่งต่างก็ส่งสายตาแลกเปลี่ยนกัน แม้จะไม่ว่างทำอะไรพอหวางเพยทรงฟื้นขึ้นมาแล้วนิสัยเปลี่ยนไปมาก แต่ก็ยอมถอยออกไปตามคำสั่งนั้น

เมื่อออกจากห้องแล้ว จินจันก็พูดขึ้นอย่างกังวลว่า “วันนี้หวางเพยทรงตื่นขึ้นมาแล้วไม่ค่อยปกติสัก ไม่รู้เกิดอะไรขึ้น”

“มองผิวเผินแล้ว แต่ละคนในจวนนี้ก็ใคร่พหวางเพยดี แต่พอลับหลังก็ล้วนไปประจบเซอเฟยแห่งตำหนักซีหยวน“กันทั้งสิ้น หวางเพยทรงแต่งเข้าจวนมาสองเดือนแล้ว ท่านอ่องนอกจากประทับที่ตำหนักกลางช่วงวันสมรสสามวัน นอกนั้นพระองค์ก็ประทับที่ตำหนักของอนุชายาอื่น ทำให้หวางเพยทรงอับอายนัก” อินหลิวขมวดคิ้วแล้วลดเสียงลง “เฟิงเซอเฟยวางท่าที่เช่นนั้น หลงคิดว่าตนเป็นคนสำคัญหรือไร ยิ่งไงก็แค่อนุคนหนึ่งเท่านั้น”

อวีจันได้ฟังคำของอินหลิวก็ลอบมองรอบด้าน ครั้นเห็นว่าไม่มีผู้ใดอยู่แถวนี้จึงเอ่ย “เจ้าก็พูดให้น้อยลงเสียสองประโยคเถอะ แม้ท่านอ่องจะทรงโปรดเฟิงเซอเฟย แต่ก็ทรงเคารพให้เกียรติหวางเพยเช่นกัน เจ้าอย่าหาเรื่องให้หวางเพยทรงเดือดร้อนสิ”

“ให้เกียรติเช่นนั้นะหรือ” อินหลิวส่งเสียงหิมาคำหนึ่ง นึกถึงนิสัยอ่อนโยนของนายเหนือหัวของนางแล้ว สุดท้ายก็ได้แต่ถอนหายใจอย่างจวนใจ “เอาเถอะ ข้ากับจินจันจะไปเชิญเฟิงเซอเฟยและเจียงเซอเฟยเอง ส่วนสนมอื่นให้นางกำนัลลำดับสองไปเชิญแล้วกัน”

มูจันที่ไม่ได้เอ่ยปากมาตลอดพยักหน้า “เช่นนั้นก็ดี สกุลหลัวกับสกุลทานให้ไปหิ้วและผูกเออร์ไปเชิญก็พอ”

เหล่านางกำนัลข้างกายหวางเพย อันดับหนึ่งตั้งชื่อจากดอกไม้ อันดับ

“หมายถึง ตำหนักตะวันตก หรือตำหนักประจิม

สองตั้งชื่อจากซา ส่วนอันดับสามและนางกำนัลระดับล่างตั้งชื่อได้ตามใจพวกของมู่จิ้นทั้งสิ้นเป็นคนทีหวางเฟยนำตัวมาจากจวนซางเต๋ออง แน่นนอนว่าต้องเคารพหวางเฟยเป็นสำคัญ เพียงแต่จวนอ่องมีคนมากมายซับซ้อนก่อนหวางเฟยจะออกเรือน มารดาเลี้ยงก็ปฏิบัติต่อนางด้วยความเย็นชา จึงไม่ได้เรียนรู้วิธีการดูแลเหย้าเรือนเท่าใดนัก ดังนั้นพอมานี้ยังไม่ถึงสองเดือนก็ล้มป่วยลง

มู่จิ้นห่วงกังวลแทนหวางเฟยมาโดยตลอด มาวันนี้เห็นหวางเฟยคล้ายทรงมีพระประสงค์อยากลงหลักปักฐานในจวนอ่องบ้างแล้ว แน่นนอนว่านางต้องรู้สึกวางใจขึ้นมาบ้าง นางไม่ได้กลัวว่าหวางเฟยจะต้องต่อสู้อันตรายอันแสนโหดร้ายเหมือนโคลนเหลวอย่างที่แล้วมาของหวางเฟยมากกว่า

เมื่อเห็นนางกำนัลข้างกายถอยออกไปหมดแล้ว ชวีซิงจวีถึงลุกขึ้นเดินไปหยุดตรงหน้ากระฉากทองเหลืองบานใหญ่ กระฉากทองเหลืองประดิษฐ์อย่างประณีต แม้ไม่ได้กระจ่างใสแจ่มเช่นกระฉากที่ฉาบปรอทเหมือนในอดีตชาติของเธอ แต่ก็พอมองเห็นรูปลักษณ์ของคนสองอย่างชัดเจน

หญิงสาวในกระฉากดูจะมีอายุไม่เกินสิบหกสิบเจ็ดปี หน้าตางดงามยิ่งหากอยู่ในยุคที่เธอเคยอาศัยแล้วละก็ คงเป็นเด็กสาวมัธยมปลายที่สะสวยและน่าภาคภูมิใจเป็นที่สุด ชวีซิงจวีพยายามเรียบเรียงความทรงจำในสมองแล้วก็ต้องทอตถอนใจ พ่อแม่เหลียวแล แม่เลี้ยงไม่เอ็นดู สามิไม่รัก ทั้งยังมีสนมที่คอยสร้างความยุ่งยากใจอีกเป็นขบวน นิสัยเจ้าของร่างเดิมอ่อนแอในจวนที่วุ่นวายสับสนเช่นนี้ ต้องมาป่วยหนักโดยไม่รู้ที่มาที่ไป จากนั้นก็ถูกผู้หญิงที่ไม่รู้ว่าคุณอ่อนหวานเป็นเช่นไรอย่างไรเธอครอบครองร่างแทนอย่างไม่รู้วิธีไหนอื่นหน่ อาจกล่าวได้ว่าจวนกระหังตาย นางก็ยังไม่ได้รับความยุติธรรมจากสวรรค์

“หวางเฟย ห้องเครื่องส่งอาหารเข้ามาพะยะค่ะ” มีเสียงแหลมเล็กของบุรุษดังลอดผนังห้องเข้ามา คาดว่าคงเป็นชั้นที่ประจำตำแหน่งชายาเอกตามกฎของราชวงศ์เป็นแน่ ในความทรงจำของชวีซิงจวี ชั้นที่เหล่านี้แม่ไม่ใคร่

จะสนิทใกล้ชิดกับเจ้าของร่างเดิมเท่าใดนัก แต่ก็เกรงใจกันอยู่มาก เพียงเพราะว่าคนเหล่านี้ล้วนได้รับการคัดสรรจากตำหนักกลางของวังหลวงตั้งแต่ท่านฮ่องยังไม่ได้รับพระราชทานตำแหน่ง

“ตั้งโต๊ะได้” จักรเย้าของปิ่นด้านข้างมวยผมเล็กน้อยแล้ว ชวีชิงจวีจึงหมุนกายเดินออกไปด้านนอก รุ่ยเซียงและสวี่ซุ่ยที่อยู่นอกห้องได้ยินเสียงรับสั่งก็ขยับกาย รีบเดินไปแหวกม่านไว้คนละข้าง คอยรับชวีชิงจวีที่กำลังเดินออกจากห้องมา

รุ่ยเซียงและสวี่ซุ่ยเดิมทีเป็นคนของจวนนี้ ในใจรู้ว่าแม้หวางเพยจะปฏิบัติต่อพวกนางอย่างเกรงใจ แต่เมื่อเทียบกับอันหลิว มู่จิ้น จินจั้น และอวีจางทั้งสิ้นแล้ว ความไว้เนื้อเชื่อใจกลับน้อยกว่ามาก อีกทั้งเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อหลายวันก่อนยิ่งทำให้หวางเพยทรงห่างเหินกับพวกนางมากขึ้นไปอีก โชคยังดีที่หวางเพยทรงมีนิสัยอ่อนโยน หากเป็นคนเอาเรื่องเสียหน่อย พวกนางคงถูกไล่ไปนานแล้ว ไหนเลยจะยังเป็นนางกำนัลลำดับหนึ่งอยู่เช่นนี้ได้

เมื่อนั่งลงตรงโต๊ะไม้กลมแกะสลักลายดอกสาส์แดงแล้ว ชวีชิงจวีกวาดสายตามองบนโต๊ะ ขาหมูตุ๋นเหล่าหนึ่งโถ ข้าวต้มรังนกไก่ดำหนึ่งถ้วย พร้อมด้วยอาหารเครื่องเคียงน้ำมันเยิ้มอีกหลายจาน สิ่งเดียวที่ดูมีรสอ่อนคงเป็นผัดก้านผักกาดจวนนั้นกระมัง

โบกมือไล่สวี่ซุ่ยที่ก้าวออกมาเตรียมจะจัดจานอาหารให้ ชวีชิงจวีมีรอยยิ้มประดับบนใบหน้า มองคนทั้งหลายที่ยืนก้มตัวอยู่หน้าประตูด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม “พวกเจ้าเป็นคนจัดเตรียมอาหารจากห้องเครื่องใช่หรือไม่”

“ทูลหวางเพย พวกบ่าวทำงานในห้องเครื่องจริงพะคะ” แม้พวกนางจะไม่เข้าใจว่าเหตุใดหวางเพยถึงตรัสถามเช่นนี้ แต่ก็ยังตอบไปด้วยท่าทีที่ไร้ความหวาดเกรง

“ห้องเครื่องของจวนฮ่องช่างดีเหลือเกิน” ชวีชิงจวีพึงพนักเก้าอี้อย่างเกียจคร้าน ท่ามกลางความฉงนของคนที่เหล่านั้น จู่ๆ สีหน้านางก็เคร่งขรึม

แล้วปิดโถงหาหมุดหนุนเหล้าลงพื้น ทั้งห้องก็มึนกลิ่นหอมของเนื้อตลบอบอวลอย่างรวดเร็ว “เรียกคนมาลากพวกมันไปโยย”

คนทั้งหลายยังมีทันได้ไหวตัว นิสัยโคลนเหลวอย่างหางเพย เหตุใดดูจู่ๆ จึงบันดาลโศกขึ้นมาได้ ด้วยเหตุนี้ถึงกับไม่มีผู้ใดขยับกายอยู่ครู่หนึ่ง

“ทำไม หรือหางเพยอย่างข้าใช้งานพวกเจ้าไม่ได้” ดวงตาดูจผลซึ่ง^๕ของชวีซิงจวีหรือลิงเล็กน้อย นางลุกขึ้นยืนมองคนในห้อง “หรือพวกเจ้าคิดว่าการที่คนของห้องเครื่องละลายเข้าเป็นเรื่องสมควรแล้ว”

เมื่อถูกสายพระเนตรของหางเพยกวาดมอง ทั้งหมดก็สะดุ้งโหยงรู้สึกตัวขึ้นมาทันที ชั้นที่และนางกำนัลผู้มีผลกำลังมากทั้งหลายพากันกรูเข้ามาลากคนของห้องเครื่องออกไป

ผู้ที่ถูกลากตัวไปไม่กล้าดิ้นหนี ได้แต่ร้องขอความเมตตาสุดกำลังถึงขนาดมีผู้หนึ่งร้องขึ้นว่าถูกปรับปรับ บอกว่าอาหารที่จัดเตรียมให้หางเพยเป็นของที่ดีที่สุดของห้องเครื่องแล้ว

ชวีซิงจวีเหลือบมองเข้ารับใช้ที่ร้องเรียนว่าถูกไล่ความ เล็กคิ้วน้อยๆ ก่อนจะเอ่ยเสียงเรียบว่า “ยังชะงักกันอยู่ทำไม ลากออกไป โยยตรงลานในตำหนักนี้แหละ ข้าจะดูพวกเจ้าลงโทษโยยด้วย”

ชั้นที่ไหวพริบตีคนหนึ่งได้ยินรับสั่งก็ล้วงผ้าเช็ดเหงื่อออกมาอุดปากคนที่ร้องโวยวาย แล้วลากคนผู้นั้นออกไปยังลาน ร่างกายที่ไม่นับว่ากำยำกลับมีกำลังไม่น้อยเลยทีเดียว

คนอื่นเห็นเช่นนั้น ก็ลากคนที่เหลือตามออกไป ยังมีเข้ารับใช้ที่ไหวพริบใช้ได้รับย้ายโต๊ะเก้าอี้จนเรียบร้อย วางชุดน้ำชาพร้อมของหวานรอเพียงหางเพยเสด็จมาประทับชมการลงโทษโยยเท่านั้น

“ชั้นที่ผู้นั้นชื่อว่าอะไร ข้าเห็นว่ากำลังดีใช้ได้” ชวีซิงจวีก้าวออกจากประตู พลังเอ่ยปากถามสู่ขุ่ยที่พุงตนเองอยู่

^๕ พันธุ์ไม้ยืนต้นชนิดหนึ่งของจีน ผลเมื่อสุกแล้วจะเป็นสีแดงหรือเหลือง มีรสเปรี้ยวและหวาน

“ทูลทวงเพย ชั้นที่น้อยผู้นั้นมีนามว่าเสี่ยวเกาจื่อ” เป็นคนทำความ สะอาดสวนเพคะ” น้ำเสียงของสุชวยมีความหวาดเกรงผสมอยู่โดยไม่รู้ตัว แม้แต่ท่าทีก็ยังนอบน้อมมากขึ้นกว่าแต่ก่อน

“ข้าไม่เห็นว่าจะสูงตรงไหน เช่นนั้นเปลี่ยนชื่อเป็นหวงหยางจะดีกว่า ให้มาเป็นชั้นที่ในตำหนักก็แล้วกัน” ชวีซิงจวียิ้มน้อยๆ แล้วเดินไปที่ลาน เห็นคนเหล่านั้นโดนจับมัดไว้กับม้านั่งยาวเรียบร้อยแล้ว และกำลังถูกไม้ โบยตีตั้งตັบตັบเป็นจังหวะ

ชวีซิงจวีนั่งลงบนเก้าอี้ที่จัดเตรียมไว้ นัยยี่สิบในใจ ก่อนเปิดปากเอ่ย อย่างไม่เร่งรีบ “นอกจากคนที่เมื่อครู่ต่อล้อต่อเถียงกับข้า สามคนที่เหลือ หยุดโบยได้”

มองสามคนที่ผืนความเจ็บปวดคุกเข่าลงขอบคุณตน ชวีซิงจวีจิบชา คำหนึ่งก่อนพูดว่า “คิดว่าคนที่อยู่ ณ ที่นี้คงสงสัยว่าทำไมข้าถึงลงโทษ พวกเจ้า”

ข้างหูของสามคนที่นั่งคุกเข่ายังมีเสียงโบยหนักๆ ลอยมาให้ได้ยิน แม้แต่เหวี่ยงบนหน้าผากก็ยังไม่กล้าเซ็ด โขกศึระะลงไปเช่นนั้นพลางร้องว่า มิกล้า

“ข้าเป็นคนมีเหตุผล แต่พวกเจ้าคนของห้องเครื่องรังแกกันเกินไป ข้าจะไม่ลงโทษพวกเจ้าสักหนอยก็ได้” วางถ้วยชาในมือลง น้ำเสียงของ ชวีซิงจวีเจือความรู้สึกอ่อนใจอยู่สองส่วน

แม้ทวงเพยจะไม่ได้รับความโปรดปรานจากท่านอ๋อง แต่อย่างไร ก็เป็นทวงเพยที่ฝ่าบาททรงพระราชทานงานแต่งให้ด้วยพระองค์เอง นาง ห้องเครื่องผู้หนึ่งไหนเลยจะกล้ารังแกล่วงเกินได้ แม้จะฟังออกว่าคำพูดนี้ ไม่ถูกต้อง แต่ก็ไม่กล้าทักท้วง ไม่เห็นหรือว่าคนที่รำร้องว่าถูกปรักปรำ เมื่อครู่ยังถูกโบยอยู่เลย

“ทั้งจวนอ๋องมีใครไม่รู้ว่าข้าป่วยบ้าง หมอหลวงก็กำชับไว้มาเนิ่นนาน

---

^๖ชื่อหมายความว่าสูง เหมือนชื่อเล่นของคนไทยที่เรียกว่าโย่งหรือยาว เป็นต้น

ว่าต้องไม่บำรุงมากเกินไป แต่ของที่พวกเจ้าทำส่งขึ้นมาให้ทุกวันนี่มันคืออะไรกัน” ซีชิงจวีถอนหายใจ สีหน้าเศร้าสร้อยคล้ายผักกาดขาวที่ถูกรังแกเหยียบย่ำ “ข้ารู้ว่าพวกเจ้าซีเกียจมารับใช้หวางเพยที่ป่วยอดๆแอดๆ เดิมทีข้าก็คิดจะจากไปเสียให้รู้แล้วรู้รอด แต่มาวันนี้ข้าเริ่มหายดีแล้ว ก็อยากจะใช้ชีวิตให้ดี พวกเจ้ากลับเจตนาทำของมันเปลี่ยนพวกนี้มาให้ข้ากิน มิใช่หวังให้อาการป่วยของข้าปะทุกกลับมาแล้วรีบตายไปเสียหรืออย่างไร” พูดถึงตรงนี้ นางก็ถอนหายใจอีกครั้ง ถ้าตอนนี้มิได้มีคนกำลังถูกโอบยออยู่ หน้าที่ของหวางเพยคงทำให้ผู้คนรู้สึกสงสารเป็นที่สุดแน่

ทั้งสามคนโขกศีรษะยอมรับความผิดอีกครั้ง อยากรจะแก้ตัว แต่ไม่กล้า ด้วยกลัวประโยคของหวางเพยที่ตรัสว่า “บังอาจต่อนายเหนือหัว” จะทำให้พวกตนต้องโทษโดยต่อ

เห็นทั้งสามโขกศีรษะพอสมควรแล้ว ซีชิงจวีก็โอบมืออย่างคนหมดเรี่ยวแรงคล้ายความเศร้าโศกเข้าโจมตี “เอาเถอะๆ ไม่ต้องโอบแล้วทั้งหมดถอยออกไปได้” พูดจบก็หันหน้าไปบอกกับรู่ยเซียงที่อยู่ด้านหลัง “ให้คนนำยาทาแผลไปให้พวกเขา คิดว่าคงเป็นคนสำคัญของจวนกันทั้งนั้น คงไม่อาจละทิ้งงานได้”

คนทั้งสี่ที่คุกเข่าอยู่ ลอบร้องโอดโอยในใจ ในเมื่อหวางเพยตรัสแล้วว่า เป็นคนสำคัญไม่อาจละทิ้งงานได้เช่นนี้ พຽงนี้แม้พวกเขาจะต้องตะเกียกตะกายก็ต้องไปทำงานให้จงได้ นอกเสียจากจะถูกไล่ออกจากจวนไปนั้นแหละ แต่พวกเขาล้วนเป็นข้ารับใช้ที่ลงนามสัญญาทาสตลอดชีวิต ถ้าถูกไล่ออกไปจะมีจุดจบเช่นไรเล่า

ครั้นสิ้นการเสร็จสิ้น ซีชิงจวีก็ค่อยๆลุกขึ้น หมุนกายไปก็เห็นเซอเพยและเหล่าสนมที่ไม่รู้ว่ามาถึงกันเมื่อใด สีหน้าของนางจึงแสดงความแปลกใจ “พวกเจ้ามากันตั้งแต่เมื่อใด ในเมื่อมากันแล้วก็เข้ามาได้”

พูดจบก็ให้สุ่ยพวยงเข้าห้องไปโดยไม่สนใจว่าหญิงสาวเหล่านั้นจะมีสีหน้าเช่นไร

๒

เซ่อเพย และเหล่าสนมต่างคิดไม่ถึงว่า พออย่างเข้าสู่ตำหนักกลาง ก็ให้เห็นฉากการใช้กำลังรุนแรง จึงมองหวางเพยด้วยความสับสนเล็กน้อย อีกทั้งเมื่อมองไปทางซำรับใช้ที่เจ็บถึงที่สุดแล้วแท้ๆ แต่ก็ไม่กล้าแสดง สีน่านบิดเบี้ยวแม้แต่น้อย นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่

แต่พอเห็นหวางเพยเสด็จไปยังเรือนกลางแล้ว ทั้งสี่คนก็ไม่สนว่า จะเป็นการเสียมารยาทหรือไม่ ต่างเดินตามเข้าไปด้านใน มีเพียงเฟิงเซ่อเพย เท่านั้นที่เวลาเดินผ่านคนที่ถูกโอบยก็เอ่ยปากให้พยุคนเหล่านั้นกลับไป แต่เห็นซำรับใช้ที่ยืนล้อมอยู่ไม่ขยับ สีน่านก็แปรเปลี่ยนเล็กน้อย และไม่พูดอะไรอีก

อันหลิวและจินจั้นที่เดินนำทางกัมคีระชะ แหวกมานี้ให้คนทั้งสี่ เซ่อเพย เห็นมู่จิ้นและอวี๋จายกกล่องสำหรับมาทางนี้แต่ไกลก็ชะงักฝีเท้าที่จะเดินตามไปด้านใน รอจนทั้งสองเข้ามาใกล้ ก็เห็นว่าทั้งสองคนดูคล้ายจะไม่เข้าใจ เช่นกันว่าเกิดอะไรขึ้น ทั้งสี่แลกเปลี่ยนสายตากัน จากนั้นก็เหลือบมอง ซำรับใช้น้อยใหญ่ในตำหนักที่ดูว่านอนสอนง่ายขึ้นไม่น้อยที่หนึ่ง ก่อนจะแหวกมานเดินเข้าห้องไป

ในห้องถูกเก็บกวาดจนสะอาดแล้ว กลิ่นเนื้อที่มีอยู่แต่เดิมก็ถูกกลิ่นของเครื่องหอมกลบหายไป ชวีซิงจวีไม่ค่อยชอบกลิ่นประเภทนี้ จึงอดไม่ได้ที่จะมองไปทางกระถางทองรูปกระเรียนบิน

รู่ยเซียงเห็นท่าทางก็รีบเดินไปดับกำยานทันที ก่อนจะเปลี่ยนเป็นเครื่องหอมที่กลิ่นอ่อนางกว่า เมื่อเห็นว่าสีพระพักตร์ของหวางเพยผ่อนคลายขึ้นมาก ถึงค่อยโล่งใจได้

“นางกำนัลของหวางเพยก็ยังคงฉลาดรู้ใจกว่าใคร มิหนำซ้ำท่านอ่องถึงตรัสชมว่านางกำนัลข้างกายท่านดียิ่งนัก” เฟิงเซ่อเพยยิ้มบาง ๆ พร้อมเอ่ยปากยกยอทำให้ชวีซิงจวีน้อย ๆ คำพูดนี้ล้อเลียนเรื่องเมื่อหลายวันก่อนที่ท่านอ่องทรงรับนางกำนัลคนหนึ่งเป็นทงฝาง^๑ นางอาศัยความโปรดปรานที่ท่านอ่องมีให้ ถึงได้กล้าพูดเช่นนี้ ส่วนผู้อื่นนั้นไม่กล้ารับคำ

ใครจะรู้ว่าพองนางพูดจบแล้ว ชวีซิงจวีกลับไม่มองนางเลยสักนิด คล้ายกับนางไม่มีตัวตนอยู่ตรงนั้น จนทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบอันระอึกระอ่วนครู่หนึ่ง

ชวีซิงจวีที่สูชยุพยุ่งไห่หนึ่งลงแล้ว เห็นมู่จิ้นและอวีจันถือกล่องสำรับเดินเข้ามาจึงเอ่ยปาก “ตั้งโต๊ะได้”

เมื่อเปิดสำรับอาหารออก ข้าวต้มและกับข้าวแต่ละอย่างถูกจัดเรียงออกมา ข้าวต้มเม็ดบัวไปเหอ^๒ถ้วยหนึ่ง น้ำแกงไก่ดำแปดถ้วยมณีไข่มุกหยกโกหนึ่ง เครื่องเคียงหลายอย่างและของหวานที่ทั้งประณีตและมีรสอ่อนอาหารทุกอย่างยังมีควันร้อนลอยออกมา แค่นี้ก็เห็นถึงความตั้งใจของผู้ทำ

“ดูแล้วห้องเครื่องใหญ่ก็ยังพอมีคนทำงานเป็นอยู่บ้าง คนที่ทำของพวกนี้ให้รางวัลคนละห้าตำลึงเงิน” ชวีซิงจวีหยิบช้อนกระเบื้องขึ้นมาตักชิมข้าวต้มคำหนึ่ง พลังมอหงานซึ่งเหอที่ยืนอยู่ด้านข้าง นางเป็นสนมรับใช้ในจวนอ่องผู้หนึ่ง ฐานะต้อยต่ำ แต่อ่อนน้อมคล้อยตามเป็น แม้จะไม่ได้

^๑ เป็นชื่อตำแหน่งประเภทของนางกำนัลในสมัยโบราณ แต่แท้จริงแล้วคือสนมรับใช้

^๒ ต้นลิ้นหรือว่านในตระกูลลิ้น สามารถใช้หัวว่านมาทำอาหารได้ ถือเป็นยาสมุนไพรประเภทหนึ่ง

เป็นที่โปรดปรานอย่างที่สุด แต่ก็ไม่ถึงกับไร้ความโปรดปรานเสียทีเดียว

“ข้าได้ยื่นท่านอ่องบอกว่าเจ้าปรนนิบัติเก่งมาก วันนี้ให้เจ้าเป็นผู้จัดสำรับแล้วกัน” รัชชาติข้าวต้มไม่แลวเลย ชวีชิงจิวรู้สึกว่าการมรดกของตนดีขึ้นไม่น้อย เห็นสนมสกุลทานละล้าละล้งอยู่ที่ไม่มีโทษ เพียงแค่พูดขึ้นด้วยสีหน้าที่ยิ้มกึ่งไม่ยิ้ม “ทำไม สนมรับใช้ท่านไม่ยินยอมหรือ”

“หม่อมฉันมิกล้าเพคะ” สีหน้าสนมสกุลทานแผยรอยอภัยตลอด แต่ผู้ที่ประทับอยู่ตรงหน้าคือหวางเพย นางที่เป็นข้ารับใช้ถวายการรับใช้หวางเพยเดิมทีก็เป็นสิ่งสมควร ถึงจะไม่ยินยอมอย่างไร นางหรือจะกล้าทำอะไรได้อีก

สามคนที่เหลือมองชวีชิงจิวก็มึนศีรษะลงกินข้าวต้มอย่างไม่อยากจะทำหวางเพยทรงเสียสติไปแล้วหรือไร สนมรับใช้ท่านแม้ไม่ได้เป็นที่ทรงโปรดปรานอย่างมาก แต่อย่างไรก็เป็นคนแก่คนแก่ที่คอยชี้แนะเรื่องทางโลกให้ท่านอ่องหวางเพยที่ไม่ได้รับความโปรดปรานอย่างนาง เหตุใดจึงกล้าใช้ให้สนมทานรับใช้กินข้าว

ไม่สนว่าผู้อื่นคิดเช่นไร ชวีชิงจิวจึงสั่งสนมทานไว้ไม่ให้ตีผักจี้^๓ ผัดไก่ป่า “ข้าไม่ชอบอาหารจานนี้ จำไว้ว่าครั้งหน้าไม่ต้องตีให้ข้าอีก”

สีหน้าสนมสกุลทานแปรเปลี่ยนเล็กน้อย มือที่กุมตะเกียบบีบแน่น แต่สุดท้ายก็ไม่ได้ชักสีหน้า เพียงยกกายทำความเคารพตัวแข็งทื่อ “หวางเพยโปรดอภัย หม่อมฉันรับใช้ท่านอ่องมานาน จึงนึกไปว่าหวางเพยและท่านอ่องจะทรงชอบอาหารจานนี้เช่นกัน หม่อมฉันผิดไปแล้วเพคะ”

คำพูดนี้คืออยากจะทำกับเธอว่า นางเป็นคนแก่คนแก่ใกล้ชิต ท่านอ่องใช้หรือไม่ ชวีชิงจิวยิ้มโดยไม่ได้พูดจา เพียงแต่ใช้สายตามองไปยังจานกระเพาะหมูผัดก้านผัก

บางครั้งการไร้วาทะก็เป็นสิ่งที่ยากจะทนทนที่สุด ผู้เห็นเหตุการณ์ต่างมองออกว่าหวางเพยไม่เห็นสนมรับใช้ท่านอ่องอยู่ในสายตาเลยสักนิด คล้าย

---

^๓ ผักจี้ (Shepherd's Purse) ผักป่าประเภทหนึ่ง มีดอกสีขาว ก้านและใบอ่อนนั้น สามารถใช้ทำเป็นอาหารและยาสมุนไพรได้

กับว่าสตรีตรงหน้าไม่ต่างอะไรกับสนมรับใช้ที่ต้องคอยเก็บมา้มึง ตักอาหาร
รับใช้ภรรยาหลวงเช่นบ้านอื่น ๆ

อาหารเข้ามือนี่ชิวซิงจิวก็กินอย่างช้า ๆ พวกของเฟิงเซอเพยยืนรอจน
ขาอ่อนระทวยแล้ว แต่ก็ยังไม่ได้รับคำสั่งประทานแก้อี้หนึ่งสักที จึงได้แต่
ยืนแข็งที่อยู่อู่ด้านข้าง มองชิวซิงจิววางท่าที่สง่างามสั่งสนมทานตักอาหารให้

“วันนี้หวางเพยตรัสเรียกพวกเรา มา มีเรื่องสำคัญอะไรพะคะ” เมื่อ
เห็นว่าในที่สุดชิวซิงจิวก็วางตะเกียบลง เฟิงเซอเพยนามเฟิงจื่อจิ้นก็เริ่ม
อดกลั้นไม่อยู่ แต่สีหน้ากลับบรรยายรอยยิ้มอ่อนหวาน “หรือว่าหวางเพย
ทรงเรียกพวกหม่อมฉันมาสนทนาพาทีทั่วไปพะคะ”

รับน้ำชาที่จิ้นจิ้นยื่นให้มากล้วยปาก ล้างมือด้วยน้ำผสมดอกไผ่^๔ และ
มะนาว ใช้ผ้าทอนุ่มเช็ดหยดน้ำที่ปลายนิ้วจนแห้งแล้ว ชิวซิงจิวถึงมองไป
ทางเฟิงจื่อจิ้นอย่างไม่ช้าไม่เรว้นัก “เมื่อก่อนได้ยินมาว่าเฟิงเซอเพยมีนิสัย
อ่อนโยนแจ่มเช่นน้ำ มาวันนี้ก็รู้สึกว่คำพูดนี้เหมาะสมทีเดียว ลักษณะของ
น้ำเต๋ออดมิใช่ฟลุ่ฟล่านปานนี้หรือหรือ”

เจียงเซอเพยนามเจียงหยงชิวที่ยืนอยู่ทางด้านขวาของเฟิงเซอเพย
ได้ยินคำพูดนี้แล้ว ก็ก้มศีรษะต่ำลงไปอีกเพื่อปิดบังรอยยิ้มมุมปากของตน
เฟิงจื่อจิ้นผู้นี้ชอบวางท่าที่ให้อ่อนโยนให้ท่านฮ่องทรงรักและทะนุถนอม
หวางเพยกลับตรัสในทางตรงกันข้าม เห็นได้ชัดว่านิสัยของหวางเพยมิได้
เป็นดังโคลนเหลว เมื่อเห็นทีลีลาการแสดงของหวางเพยที่เฟิงทรงเข้าจวน
มาไม่นาน ก็คล้ายจะมีไม่น้อยเลยทีเดียว

ครั้นถูกชิวซิงจิวล้อเลียน เฟิงจื่อจิ้นก็เกิดความโกรธเคืองในใจ แต่
สีหน้ากลับยิ่งอ่อนหวาน “หวางเพยทรงล้อเล่นแล้ว ไหนเลยหม่อมฉันจะ
รับคำชมเช่นนี้ได้ น้ำพระทัยกว้างขวางและจิตใจบริสุทธิ์ของหวางเพยต่างหาก
ที่พวกหม่อมฉันต่างอิจฉา”

^๔ ดอกไผ่ (Sophora Flower) ดอกไม้ชนิดหนึ่ง มีลักษณะเป็นช่อ มีหลากหลายสี ได้แก่
เหลือง ขาว ม่วง เป็นต้น มีกลิ่นหอมอ่อน ๆ

“ข้าพเจ้าหวังเพียงเป็นเช่นไร ยามที่ฮ่องเต้พระราชทานงานแต่งนั้นได้ตรัสไว้โดยชัดเจนแล้ว” ชวีซิงจวียกยิ้มมุมปาก สายตามองผ่านเฟิงจื่อจินอย่างไม่ใส่ใจนัก คล้ายรู้สึกแปลกใจที่อีกฝ่ายซึ่งเป็นสนมตำแหน่งเล็กๆ ยังบังอาจมาวิจารณ์ภรรยาหลวงผู้หนึ่ง “พระดำรัสฝ่าบาทประหนึ่งทองคำหยกล้ำค่า สายพระเนตรดั่งหงส์มังกร แน่หนอนว่าต้องทรงเข้าพระทัยยิ่งกว่าผู้ใดในใต้หล้านี้”

เฟิงจื่อจินจะพูดมากอย่างไรก็ถูกประโยคนี้ตอกกลับไปสิ้น นางจะพูดอะไรได้ หวางเพยคือผู้ที่ฮ่องเต้ทรงพระราชทานตำแหน่งให้ นางที่เป็นสนมรับใช้หรือจะกล้าปฏิเสธพระดำรัสของฮ่องเต้ กระทั่งท่านฮ่องเต้เองก็คงไม่กล้าตรัสเช่นนี้

ยามนี้พระโอรสที่ทรงมีพระชนม์ชีพจนกระทั่งเจริญวัยมีสี่พระองค์ ฮ่องเต้ทรงมีพระชนมายุเกือบหกสิบพรรษาแล้ว คึกซิงบัลลังก์ฮ่องเต้แม้ไม่ได้ปรากฏชัดเบื้องหน้า แต่ลับหลังนั้นเมฆลมเริ่มตั้งเค้า แน่หนอนว่าเหล่าพระโอรสคงไม่ทรงปรารถนาจะสาดน้ำสกปรกใส่พระองค์เอง

วันนี้หวางเพยกล้ำตรัสเช่นนี้ นับว่าใช้อำนาจกดดันผู้คนซึ่งๆ หน้า เห็นได้ชัดว่าอาศัยที่ท่านฮ่องเต้ไม่อาจหย่ากับนางผู้เป็นภรรยาหลวงได้ จึงตรัสวาจาอันกำเริบเลิกลาสนเช่นนี้ออกมา

เมื่อนึกถึงพระราชดำรัสในพระราชโองการฉบับนั้น ภาพลักษณ์งดงาม พิสุทธ์ บุญหนักศักดิ์ใหญ่ ฮ่องเต้ตรัสว่า ชวีซิงจวีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ แล้วใครจะกล้าพูดว่าไม่ใช่

เมื่อคิดถึงตรงนี้ รอยยิ้มบนใบหน้าของเฟิงจื่อจินก็แข็งค้างไปสองส่วน ก่อนจะย่อกายต่ำทำความเคารพคราหนึ่ง “หวางเพยโปรดอภัย หม่อมฉันกล่าวผิดไปแล้วพะคะ”

“ต่อหน้าข้าจะพูดอย่างไรก็ไม่เป็นไร เพราะเมื่อปิดประตูลง ทุกคนก็ล้วนเป็นคนของจวนตวนอ่อง หากพลั้งปากพูดผิดข้างนอก ถูกผู้อื่นตำหนิว่าข้าอบรมสั่งสอนไม่ดียิ่งนับเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่หากเสียถึงหน้าตาของจวนตวนอ่องไปคงอย่าแค้นแล้ว” ชวีซิงจวีถอนหายใจขึ้นมาคราหนึ่ง “ตาม

หลักการแล้ว พวกเจ้าล้วนเป็นคนเก่าแก่ในจวน ข้าไม่ควรพูดให้มากความ
ทำได้แค่กำชับประโยคที่พูดไปก็เสียแรงเปล่าเท่านั้น”

“หวางเฟยทรงกังวลพระทัยพวกหม่อมฉัน นับเป็นวาสนาของพวก
หม่อมฉันแล้ว ไหนเลยจะเป็นการกำชับที่เสียแรงเปล่าเพคะ” เจียงหย่งชวี
ที่ยืนเงียบอยู่ด้านข้างมาตลอดก้าวออกมาข้างหน้าพร้อมย่อกายลง “พวก
หม่อมฉันแม้จะเป็นคนเก่าแก่ในจวน แต่ฐานะกลับไม่สูงส่งและเรียนรู้มา
ไม่มากเท่าหวางเฟย หวางเฟยทรงรักและเมตตาพวกเรา ทำให้พวกหม่อมฉัน
ได้รับประโยชน์อย่างมากเพคะ”

อีกสามคนที่เหลือคิดไม่ถึงว่าเจียงหย่งชวีจะวางตัวต่ำต้อยถึงเพียงนี้
แม้จะนึกดูถูกอยู่ในใจ แต่สีหน้ากลับแสดงออกว่าเห็นด้วย

เฟิงจื่อจินมองเจียงหย่งชวีคราหนึ่ง ก็คิดเหี้ยมหยัดในใจว่า ช่าง
เกิดมาฐานะต่ำต้อยจริง ๆ แค่หวางเฟยผู้ไม่เป็นที่โปรดปรานคนเดียว
ก็มีค่าพอให้นางเข้าไปฉอเลาะเอาใจเสียแล้ว

มองสีหน้าของแต่ละคนแล้ว ชวีซิงจิวเอาจมูกข้างหนึ่งทำคางแล้ว
ฟิงกายกับแก้อ้อสลักลายดอกไม้ ส่วนนิ้วชี้มือขวาเคาะไปยังตำแหน่งแก้อ้อ
หญิงสาวทั้งสี่นั่งตรงหน้า เฟิงจื่อจินมีชาติกำเนิดดีที่สุดใน บิดาของนางเป็น
ผู้ช่วยเสนาบดีกรมโยธาธิการชั้นสาม บิดาของเจียงหย่งชวีเป็นเพียงหัวหน้างาน
กรมโยธาธิการชั้นหก ส่วนสนมรับใช้อีกสองคนยังมีฐานะต่ำต้อย บิดาของ
หานซิงเหอเป็นเพียงผู้ดูแลชั้นแปดตัวเล็ก ๆ แต่เพราะเมื่อแรกเริ่มได้อบรม
ตวนอ่องให้ลึกซึ้งเรื่องทางโลก จึงได้มีหน้ามีตาเป็นสนมรับใช้ และหลวอิ่นชิว
สนมรับใช้อีกคนที่พูดน้อยก็มีชาติกำเนิดธรรมดา บิดาของนางสิ้นไปนาน
แล้ว จึงติดตามมารดาไปขอพึ่งพิงลุง ลุงของนางก็เป็นแค่นายอาลักษณ์
ชั้นเจ็ดเท่านั้น

ดูจากรูปลักษณ์แล้ว เฟิงจื่อจินงดงามที่สุด เจียงหย่งชวีรองลงมา
หานซิงเหอ^๕ดูสะอาดสะอ้านแจ่มเช่นนามของนาง ส่วนหน้าตาของหลวอิ่นชิวนั้น

^๕ 韩清荷 นานซิงเหอ คำว่าซิงเหอ หมายถึง ดอกบัวบริสุทธิ์

ไม่โดดเด่นเหมือนกับนิสัยของนาง

ดูเหมือนว่าลำพังแค่หญิงสาวทั้งสี่ที่แสนจะธรรมดา กับทงฟางที่ไม่อาจพาออกงานได้ไม่กี่คน ก็ทำให้เจ้าของร่างเดิมป่วยจนลุกไม่ขึ้นเสียแล้ว เห็นได้ชัดว่าไม่ตายตายอย่างที่คิด

“ฟังเข้าหูได้ก็ยอมดี” ชวีชิงจวียืนขึ้น พยุงมือของมู่จิ้นท่าที่จะออกไปด้านนอก ทั้งสี่เห็นดังนั้นก็ได้แต่เดินตามไปถึงในสวนอย่างว่าง่าย ในสวนถูกเก็บกวาดสะอาดสะอ้านแล้ว ผู้อื่นมาเห็นอย่างไรก็คิดไม่ถึงว่าเมื่อครึ่งชั่วยามก่อนหน้านี้ ที่นี่เพิ่งมีคนต้องโทษไป

ชวีชิงจวีหรือตามองท้องฟ้า แล้วหันหน้าไปมองหญิงทั้งสี่ “วันนี้อากาศไม่เลว พวกเจ้ามาเดินเล่นเป็นเพื่อนข้าเถอะ ป่วยมานาน เลยไม่มีเวลาว่างมาสนทนากับพวกเจ้า ตั้งแต่ววันนี้เป็นต้นไปคงต้องชดเชยให้มากขึ้น”

หากภรรยาหลงของจวนอื่นป่วย จะมีอนุคนไหนไม่มาทำความเคารพบ้าง ก็คงมีแต่อนุของจวนตวนอ๋องนี่ละที่ใจกล้าเป็นพิเศษ ได้แต่ส่งของขวัญมาให้ แต่ตัวคนไม่เคยมเยียมเยียน เจ้าของร่างเดิมอดทนได้ แต่เธอไม่เห็นว่าจะต้องทนอีกต่อไป

ได้ฟังน้ำเสียงอ่อนโยนของหวางเพยตรัสด้วยวาจาที่มีความนัย หลัวอันชิวที่มีนิสัยขี้ขลาดแต่เดิมก็อดสั่นสะท้านไม่ได้ เดิมทีนางก็อยากไปเยียมเคารพหวางเพยทุกวัน แต่เมื่อเฝิงเซอเพยไร้ท่าที นางซึ่งเป็นสนมรับใช้ที่ไม่ได้เป็นที่โปรดปรานอะไร ไหนเลยจะกล้าพูดให้มากความไปสักประโยคหรือเดินมากไปสักก้าว มาวันนี้หวางเพยทรงต้องการชำระบัญชีเก่า เฝิงเซอเพยมีท่านอ๋องทรงรักและทะนุถนอมย่อมไร้เรื่องราว ส่วนคนที่ไม่ได้รับความสำคัญเช่นนางนั้นควรทำเช่นไรเล่า

เฉียงหย่งชวีได้ยื่นคำพูดนี้แล้วก็ชะงักไป ก่อนจะมองเฝิงจื่อจินคราหนึ่ง แม้นางไม่ได้รับความโปรดปรานจากท่านอ๋อง แต่เพราะรัฐสถานการณ์จึงอยู่ในจวนอ๋องได้อย่างไม่เลวนัก ตั้งแต่ววันนี้ที่ได้เห็นหวางเพยในพริบตาแรก นางก็เกิดความรู้สึกอย่างไม่รู้ที่มาจากที่ไปว่าหวางเพยทรงมีกระแสอำนาจมากขึ้นหลายส่วน รูปลักษณ์ของสตรีที่ก้าวเดินอยู่เบื้องหน้าก็ยังคงเป็นเช่นเดิม

เพียงแต่มีได้มีนิสัยดั่งโคลนเหลวอีกต่อไป ข้ารับใช้ที่ต้องโทษโบย หวางเพยก็แค่เชือดไก่ให้ลิงดูเท่านั้น มิเช่นนั้นเหตุใดจำเป็นต้องสร้างเรื่องให้ใหญ่โตขนาดนั้นด้วย

เชื้อพระวงศ์ทั้งหลายที่ไม่ได้โง่โง้มล้วนต้องไว้หน้าภรรยาหลวงอยู่สองส่วน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงท่านอ่องผู้ทรงปรีชาสามารถ เมื่อก่อนหวางเพยมีนิสัยอ่อนปวกเปียก เมื่อไม่ทรงเอาความยอมไม่เกิดความวุ่นวาย มาวันนี้ทรงถือสาหาความแล้ว เรื่องราวก็คงไม่อาจปล่อยผ่านไปเพียงเพราะฝังเชื่อเพยเป็นที่ทรงโปรดเป็นแน่

แม้ตอนที่หวางเพยประทับอยู่บ้านเดิมจะไม่ได้ได้รับความสำคัญจากบิดาและมารดาเลี้ยง แต่หวางเพยทรงมีท่านลุงที่มีความสามารถ ท่านอ่องเองก็มีใช้คนไร้ความทะเยอทะยาน ย่อมต้องรู้ว่าควรให้เกียรติภรรยาหลวงเช่นไร

เจียงหยงซวีมองเผิงจื่อจินที่เดินอยู่ข้างหน้าตนเองด้วยสายตาเห็นใจคราหนึ่ง ก่อนจะเบือนสายตาไป พลันเห็นฝั่งตรงกันข้ามมีกลุ่มคนเดินมาทางนี้ และผู้ที่เสด็จด้านหน้าสุดก็คือตัวนอ่องเจ้าของจวนนี้นั่นเอง

๓

เฮื่อเหิง เห็นขบวนคนในสวนตั้งแต่ไกล เพียงแต่ห่างกันไกลเกินไป จึงแยกแยะว่าใครเป็นใครไม่ออกทุกคน เขาเห็นหญิงสาวที่เดินอยู่ด้านหน้าสุดได้ไม่ชัดเจนนัก ครั้นเมื่อตัดสินจากกิริยาท่าทีแล้วจึงรู้สึกค่อนข้างแปลกหน้า

“หมิงเหอ เจ้าลองดูสิว่าข้างหน้านั้นเป็นใครกันบ้าง” เพิ่งกลับจากที่วาระชากร เขาไม่มีกะจิตกะใจไปลอบโยนสตรีเหล่านี้ เมื่อคำพูดนี้หลุดจากปาก ฝูไท่ก็พลันชะงัก สีหน้าเผยความรำคาญเล็กน้อย

“ท่านอ๋อง บ่าวเห็นว่าคล้ายจะเป็นพวกของเผิงเซ่อเฟยและเจียงเซ่อเฟยพะยะค่ะ” หมิงเหอเบิ่งตาโตมองเพียงแวบเดียวก็รีบก้มหน้าโดยเร็ว แม้เขาจะเป็นชั้นที่ แต่ก็ไม่กล้าจ้องเหล่าสตรีของนายเหนือหัวตรงๆ

“ที่เดินด้านหน้าสุดเป็นใคร” เฮื่อเหิงหรีตามองหญิงสาวที่อยู่ด้านหน้าสุดคราหนึ่ง “ดูแล้วไม่คุ้นตา”

หมิงเหอเงยหน้ามองอย่างรวดเร็วอีกครั้ง หญิงสาวที่เดินอยู่ด้านหน้าสุดมีลักษณะไม่ธรรมดา กระโปรงผ้าแพรชายแขนเสื้อกว้างที่สวมบนร่างมีทราบบักลายดอกไม้อะไร ดูแล้วช่างงดงามนัก เพียงแต่ในเวลาจำกัดจำเขี่ย

เขาก็ยังจำไม่ได้ว่าคนผู้นี้คือใคร ลังเลอยู่ชั่วครู่ถึงเอ่ยปาก “หรือจะเป็นหวางเพยพะยะคะ”

คำที่พูดออกไปขนาดตัวของหมิงเหอเองยังไม่เชื่อ เพียงแต่สตรีที่อยู่
ในจวนนอกจากหวางเพยแล้ว ยังมีใครเดินนำหน้าเธอเพยได้อีกเล่า

ได้ยินหมิงเหอเอ่ยถึงหวางเพย เธอจึงก็คิดถึงสตรีนิสัยอ่อนนบกเป็ยก
ผู้นั้น บิดาของนางคือซางเต๋อกง ลูกของนางคือเสียงซิงโหว^๑ ทั้งยังดำรง
ตำแหน่งผู้พิพากษาคดีความสูงสุดอีกด้วย ทั้งที่มีชาติกำเนิดไม่ธรรมดา
แต่ถูกเลี้ยงดูมาจนมีนิสัยเช่นนั้น มิน่า เมื่อแรกที่หมู่เพย^๒ ทรงเลือกสกุลซวี
จึงไม่มีใครออกมาคัดค้าน

ซวีซิงจวีก็เห็นตวนอ๋องที่ในความทรงจำเจ้าของร่างเดิมหวาดเกรงมา
แต่ไกลเช่นกัน ภาพลักษณ์แค่นั้นยี่สิบชันษา พระวรกายสูงโปร่ง ทรงสวมชุด
ผ้าแพรสีขาวเย็บริมขอบดำ พระพักตร์ขาวผ่อง สวมพระมาลาหยก มองไป
คราเดียวก็สัมผัสได้ถึงกลิ่นอายของหงส์มังกรในหมู่ชน เมื่อเดินเข้าไปใกล้
เธอก็เห็นสีพระพักตร์ของตวนอ๋องประดับรอยพระสรวลบาง ๆ เพียงแต่
ในแววพระเนตรนั้นไร้รอยยิ้มสรวลไปครึ่งส่วน

ซวีซิงจวียอบกายน้อย ๆ ยิ้มพรางเอ่ยปาก “ท่านอ๋องทรงกลับจาก
ราชสำนักแล้ว จะรับพระกระยาหารสักเล็กน้อยหรือไม่เพคะ”

“ร่างกายของหวางเพยหายดีแล้วหรือ” สายตาของเธอจึงจับอยู่ที่
ข้อมือฉนวนเนียนขาวผ่องนั้น สีแดงของหินสีเลือดนกตัดกับข้อมือบางที่คล้าย
แค่ติดเปาก็แตกหักได้

“ด้วยบารมีของท่านอ๋องเพคะ” ซวีซิงจวียิ้มเพียงใบหน้า แต่ภายใน
ไม่ยิ้ม พร้อมใช้ผ้าเช็ดหน้าซับเหงื่อที่ไม่มีใครเห็นชัดเจนที่หน้าผาก “เพียงแค
ร่างกายอ่อนแอไปสักหน่อย หมอหลวงบอกไว้ก่อนแล้วว่าไม่ให้บำรุงมากเกินไป

^๑โหวคือหนึ่งในยศที่ฮ่องเต้พระราชทานให้พระญาติหรือขุนนางคนสำคัญ ๖ อันดับ ได้แก่
อ๋องหรือหวง (王) กง (公) โหว (侯) ไป (伯) จื่อ (子) และหนาน (男)

^๒คำเรียกของพระโอรสต่อพระสนมชายของฮ่องเต้ผู้เป็นมารดาแท้ ๆ

แต่ใครจะรู้ว่าข้ารับใช้ห้องเครื่องต่อหน้ารับคำ ลับหลังลับทำอีกอย่าง ส่งแต่ของมันเลียนบำรุงร่างกายมาให้ทั้งนั้น หม่อมฉันโมโหชั่ววูบ เลยสั่งบอypพวกเขาไปแล้วเพคะ”

เจียงหย่งซวีได้ยินหวางเพยตรัสเรื่องนี้ต่อหน้าพระพักตร์ท่านอ่องตรงๆ ก็อดจะมองไปทางท่านอ่องไม่ได้ กลับเห็นสีพระพักตร์อีกฝ่ายเรียบเฉย เห็นได้ชัดว่าไม่ทรงเก็บเรื่องจำพวกนี้มาใส่พระทัย

เฮ่อเหิงก็ไม่ใส่ใจเรื่องเล็กๆ ประเภทนี้จริงๆ เพียงแค่รู้สึกแปลกใจเล็กน้อยที่หวางเพยยังกระทำเรื่องเช่นการสั่งลงโทษบอypคนได้ด้วยเท่านั้น แม้เขาจะไร้ความรู้สึกที่ดีต่อหวางเพย แต่ก็ไม่ถึงกับไม่ไว้หน้านางในสถานการณ์เช่นนี้ “สำหรับข้ารับใช้ที่ไม่ตั้งใจรับใช้เจ้านาย ถึงจะไล่ไปก็ไม่น่าเสียดาย”

“ท่านอ่องทรงพระกรุณา ถือเป็นบุญของหม่อมฉันเพคะ” พระอัชฌมาศย์ของท่านอ่องเป็นอย่างที่เธอเคยคาดคะเนไว้จริงๆ เป็นบุรุษที่อดกลั้นเป็นและมีใจทะเยอทะยาน เธอก็มั่นหน้าหลบตา ไม่ยิ้มและไม่มองท่านอ่องอีก ซาดิก่อนเธอก็ถือว่าเป็นนายหน้าที่ประสบความสำเร็จคนหนึ่ง มีผู้ชายประเภทไหนที่เธอไม่เคยพบเจอบ้าง ท่านอ่องผู้นี้ก็มีใช้ชายงามที่หาไม่ได้แล้วในโลกนี้ เธอยังไม่นึกอยากได้ขนาดนั้น

เฮ่อเหิงเห็นอีกฝ่ายคล้ายไม่มีท่าทีจะเอ่ยปากพูดต่อ ก็หันไปมองทางผู้หญิงคนอื่นๆ ของตน เห็นสีหน้าของเฟิงเซ่อเพยแม้จะมีรอยยิ้ม แต่ก็ยังแฝงไปด้วยความลำบาใจที่พูดไม่ออก เขามองหวางเพยคราหนึ่ง เห็นนางก้มหน้าน้อยๆ สุดท้ายจึงได้แต่พยักหน้า “ร่างกายของเจ้าเฟิงดีขึ้นมาเล็กน้อย ออกมาเดินข้างนอกบ้างก็ดี” พูดจบก็ทิ้งผู้หญิงทั้งหมดแล้วกลับไปยังห้องหนังสือ

รอนเฮ่อเหิงจากไป ซวีชิงจวีถึงหันหน้าไปทางเฟิงจื่อจิน ดวงตาสลัหรือ่น้อยๆ แล้วยื่นมือขวาไปเช็ดปลายคางนุ่มเนียนละเอียดของนาง ก่อนจะใช้น้ำเสียงอ่อนโยนจนแทบกลั่นเป็นน้ำพูดว่า “ใบหน้าของเฟิงเซ่อเพยช่างทำให้ใครเห็นก็ยิ่งรักจริงๆ” พูดจบก็ใช้นิ้วโป้งลูบผ่านแก้มของนางเบาๆ จนกระทั่งรู้สึกได้ว่าเฟิงเซ่อเพยสั่นระริกคราหนึ่ง เธอจึงยิ้มแล้ววิ่งมือกลับมา

ใช้ผ้าเช็ดนิ้วโป้งและนิ้วชี้โดยไม่แรงไม่เบาเกินไป “เอาละ ข้าเหนื่อยแล้ว พวกเจ้าก็กลับไปเถิด” พุดจบกก็ให้จินจั้นพุงแล้วหมุนกายจากไป

เฟิงจื่อจินเห็นผ้าเช็ดมือที่หวางเพยทิ้งลงพื้นเมื่อเดินไปได้ไม่กี่ก้าว ใบหน้าที่คงรอยยิ้มไว้ได้เสมอก็เขียวคล้ำ นี่ช่างเป็นการดูถูกให้อับอายถึงที่สุด สิ่งที่ยิ่งทำให้นางแค้นก็คือ เมื่อครุ่นนางเห็นตัวเองที่แสดงความหวาดกลัว สะท้อนอยู่ในแววตาของชวีชิงจวี นางชวีชิงจวีมันเป็นตัวอะไร คนจิตคิดไม่น่าสนใจ แต่กลับกล้าทำกับนางเช่นนี้!

เวลานี้นางรู้สึกว่าคุณข้างกายอีกสามคนคล้ายเป็นตัวตกของนาง ก็ไม่ปาน เฟิงจื่อจินกวาดสายตามองพวกนางทีหนึ่ง ก่อนจะทำสีหน้าเคร่งต่าทอ “มองอะไร หลีกไปให้พ้นหน้าข้า”

สนมรับใช้สองคนรีบย่อทำความเคารพแล้วถอยจากไป เจียงหยงชวีที่เป็นเชื้อเพยเช่นกันกลับเอ่ยปากขึ้นช้า ๆ “น้องหญิงก็รีบกลับที่ห้องเถิด ข้าขอตัวก่อนแล้วกัน” พุดจบกก็หมุนกายจากไปทันทีโดยไม่มองสีหน้าของเฟิงจื่อจิน

“ชวีชิงจวี!” เฟิงเชื้อเพยทำหน้าที่เคร่งเหยียบขยี้ผ้าเช็ดมือบนพื้นหลายครั้ง แล้วกลับต่าหนักซีหยวนพร้อมใจที่เต็มไปด้วยไฟแห่งความโกรธแค้น

“หวางเพย วันนี้ทรงทำเช่นนี้เป็นการหักหน้าเฟิงเชื้อเพยอย่างร้ายแรงเลยนะ เพคะ” จินจั้นทั้งสะใจทั้งกังวล “ถ้าท่านอ่องทรงทราบเรื่องแล้วต่อว่าท่าน...”

“ไม่ต้องกังวล” ชวีชิงจวียิ้มบาง ๆ สายตามองไปทางห้องหนึ่งคือ “ท่านอ่องมิใช่คนเขลา” ผู้ชายอย่างนี้จะไม่มายุ่งเรื่องเล็กน้อยเหล่านี้แน่นอน ขอเพียงเธอที่เป็นหวางเพยไม่ทำเรื่องร้ายแรงให้เสียผลประโยชน์ของท่านอ่อง ท่านอ่องก็จะยังให้เกิดริหวางเพยคนนี้

แม้จวนซางต่อจะไม่ต้อนรับเธอ แต่ท่านลุงของเธอั้นดำรงยศโหว ทั้งยังมีตำแหน่งผู้พิพากษาคดีสูงสุด บิดาของป้าสะไม้คือเสนาบดีกรมการทหาร ท่านทั้งสองไร้ริดา มีแต่บุตรสองคน จึงดูแลเธอที่เป็นหลานสาวอย่างดี

ถ้าไม่มีท่านทั้งสอง เจ้าของร่างเดิมไหนเลยจะรักษาสินส่วนตัวของมารดาเอาไว้ได้

ตวนอ่องอาจไม่มีความจำเป็นต้องพึ่งหวางเพยทำงานให้ แต่ที่มันใจได้คือ เขาต้องไม่โปรดนุฆ่าเมียจนทะเลาะกับคนเหล่านี้แน่นอน ทุกวันนี้พระโอรสต่างเริ่มกระตือรือร้นจะก่อการบางอย่าง และตวนอ่องก็มีใช้คนไร้ใจทะเลาะทะเลาะกัน

เธอไม่ใช่คนชอบทรมาณตนเอง ถ้าให้เธอต้องอดทนอดกลั้นไปชั่วชีวิต ยังไม่สู้กระโดดลงบ่อไปเสียแต่ตอนนี้ ส่วนถ้าตวนอ่องทรงได้ครองบัลลังก์ ย่อมแท้จริงแล้ว จะทรงปฏิบัติต่อเธออย่างไร เธอซึ่งก็เคยคิดมากถึงขนาดนั้น เรื่องของวันหน้าใครจะบอกได้แน่ชัด ไม่ว่าตนจะเป็นกุลสตรีเพียงพริ้วก็มีคุณธรรมอย่างไร ตวนอ่องท่านนี้ก็คงไม่ชอบเธอมากไปกว่าเดิมเท่าไรหรอก

จินจันไม่เข้าใจคำพูดของหวางเพย แต่หวางเพยไม่ทรงอธิบาย นางก็ไม่กล้าถาม หลังรับใช้หวางเพยกลับตำหนักกลางไปพร้อมกับพวกของมู่จิน ก็เห็นหัวหน้าห้องเครื่องรอพบอยู่ก่อนแล้ว

พอหัวหน้าห้องเครื่องเห็นพวกนางก็ก้าวออกมาทำความเคารพอย่างเป็นทางการ แล้วขอภัยไม่หยุด

พวกเขาเองก็เคราะห์ร้าย สำหรับอาหารที่ทูลถวายให้หวางเพยก็เป็นเช่นนี้มาโดยตลอด ใครจะรู้ว่าวันนี้หวางเพยจะทรงบันดาลโทสะขึ้นมา ถ้าแค่นี้ยังไม่เท่าไร แต่เมื่อครู่ขนาดหมิงเหอกกง^๓ คนข้างพระองค์ท่านอ่องยังมาตำพวกเข้อีกยก หัวหน้าคนเดิมก็ถูกถอดตำแหน่งเสียอีก เดิมที่เขาเป็นรองหัวหน้าผู้ดูแล ตอนนั้นฉวยโอกาสได้ กลายมาเป็นหัวหน้าใหญ่ แต่ก็ไม่กล้าประมาท รีบมาตำหนักกลางเพื่อขอขมาแต่เนิ่นๆ

ซึ่งวิจฉิมองหัวหน้าผู้นี้คราหนึ่ง รูปร่างไม่สูง ท่าทางซื่อ เห็นว่าน่าจะเป็นคนตรงไปตรงมา แต่คนในจวนอ่องนี้ที่ยืนหยัดจนได้เป็นหัวหน้า ไหน

---

^๓ คำเรียกขานที่

เลยจะเป็นคนตรงไปตรงมาได้ เธอชี้เกี้ยวฟังคำพูดขอภัยไร้สาระจึงพูดว่า “ห้องเครื่องเป็นเช่นไร ข้าจะไม่ยุ่ง เพียงแต่วันหน้าถ้าพบว่าคุณเจ้าไม่ห่มเท อีกร พวกเจ้าก็ไม่ต้องแม่แต่จะมากุ๊กเขาที่นี่แล้ว”

หัวหน้าผู้ดูแลพยักหน้ารัวๆ ทั้งยังถวายเป็นชื่ออาหาร ทูลว่าให้หลวงเพย ทรงเลือกสำหรับของวันนี้และพรุ่งนี้

“เมื่อก่อนพวกเจ้าบอกว่าจะทำตามตำแหน่งยศ ที่แต่ยังเลือกอาหาร ไม่ได้ด้วย” ชวีซิงจวีไม่รับรายชื่ออาหารมา เพียงแต่มองหัวหน้าผู้ดูแลด้วย ใบหน้ายิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

หัวหน้าผู้ดูแลได้ยินคำก็รีบทูลว่า “คิดว่าคงเป็นผู้ส่งความรายงาน ผิดพลาดไปปะยะค่ะ สำหรับอาหารของหลวงเพยนั้นต้องจำกัดตามยศตำแหน่ง แต่ว่าในข้อกำหนดนั้นสามารถเลือกอาหารได้ปะยะค่ะ” พูดจบก็ต่ำทอ คนส่งสารว่าเลอะเลือน ส่งสารผิดพลาดต่างๆ นานา

ชวีซิงจวีชี้เกี้ยวฟังคำพูดเลอะเทอะพวกนี้จึงเอ่ยปาก “เอาเถอะ ข้า รู้ว่าเจ้าตั้งใจห่มเทแล้ว อื่นหลิว นำรายชื่อมา”

เมื่อถือรายชื่อไว้ในมือ ก็เห็นชื่อของอาหารหนึ่งทอดอย่างผัดต้ม อาหารอะไรก็มิทั้งนั้น เธอเลือกอาหารที่ชอบแล้วจึงเอ่ยปาก “ข้าไม่ชอบกินของมัน ตอนเช้า คนของห้องเครื่องจัดทำตามเหมาะสม ถ้าถูกใจข้า แน่หนอนว่าจะมีรางวัลสำหรับพวกเจ้า”

หัวหน้าผู้ดูแลบอกร้องโอดโอยในใจ ใครจะไปรู้ว่าอาหารอย่างไหน จะต้องพระทัยหลวงเพย แต่ปากกลับกล่าวถึงน้ำพระทัยกว้างขวางของหลวงเพย ไม่หยุด

ไล่หัวหน้าผู้ดูแลห้องเครื่องจากไปแล้ว อื่นหลิวก็บีบนิ้วไหล่ให้ ชวีซิงจวีพร้อมพูดอย่างแค้นเคืองว่า “เจ้าสุนัขที่รังแกคนอ่อนแอ แต่กลัว คนแข็งแกร่งพวกนี้”

น้ำหนักมือในการนวดของอิ่นหลิวกำลังพอดี ชวีซิงจวีฟังเบาๆ นุ่มอย่างสบายๆ ได้ยินคำพูดของอิ่นหลิวก็เปิดปากพูดยิ้มๆ “ในโลกนี้ สิ่งมีชีวิต มากมายก็ล้วนเป็นเช่นนี้ทั้งสิ้น หัวหน้าผู้ดูแลตัวเล็กๆ คนเดียวมีค่าพอให้

อารมณ์เสียที่ไหนกัน”

มูจิ้นยกถ้วยน้ำชาน้ำผึ้งพุทราแดงเข้ามา ได้ยินคำพูดของหวางเพย ก็ยิ้มแล้วกล่าวทูลเสียงเบา “หวางเพยตรัสได้ถูกต้องแล้วพะคะ บ่าวเห็นว่า ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ในตำหนักคงไม่มีข้ารับใช้ที่ต่อหน้าทำอย่าง ลับหลัง ทำอีกอย่างแล้วพะคะ”

ได้ยินคำพูดนี้แล้ว ชวีซิงจวีก็ยิ้มตาขึ้น แล้วถอนหายใจขึ้นมาคำรบหนึ่ง “เมื่อก่อนข้าก็คิดกับทุกคนในทางที่ดี มาวันนี้กลับรู้สึกที่ใช้ความดี ตอบแทนความดี ใช้ความชั่วตอบแทนความชั่วถึงจะยืนหยัดในราชวงศ์นี้ได้”

มูจิ้นยิ้มน้อยๆ วางถ้วยชาไว้บนโต๊ะกลมไม้แดง แล้วช่วยห่มผ้าให้ ชวีซิงจวี “หวางเพยทรงคิดได้เช่นนี้ก็ดีที่สุดแล้วพะคะ” ในบรรดานางกำนัล ทั้งหมด นางมีอายุมากที่สุด เมื่อแรกฟูเหริน “ชื่อนางเข้าจวน คุณหนูเพิ่งอายุ ได้หนึ่งขวบปี จนวันนี้คุณหนูกลายเป็นหวางเพยแล้ว อายุของนางก็ล่วงเลย ยี่สิบ นางบอกไว้นานแล้วว่าจะไม่แต่งงาน การดูแลหวางเพยให้ดีเป็นความปรารถนาทั้งหมดของนางในเวลานี้ หวางเพยทรงเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ได้ก็ดีที่สุดแล้ว

ชวีซิงจวีมองมูจิ้น พลันคิดได้ว่าภาษาของดอกมูจิ้นนั้นคืออ่อนโยนและ มั่นคง นามนี้เหมาะสมกับผู้หญิงตรงหน้าอย่างไม่มีข้อแม้ เจ้าของร่างเดิม มีนางกำนัลที่มอบทั้งกายทั้งใจเพื่อรับใช้นาง ก็นับว่าเป็นโชคดีอย่างที่สุด

ชวีซิงจวีหลับตาลง ไม่มองความห่วงใยในสายตาจริงใจของอีกฝ่าย “น้ำใจของมูจิ้น ข้าเข้าใจ”

มูจิ้นขอบตาแดง แต่กลับยิ้มแล้วพูดว่า “หวางเพยตรัสเช่นนี้ทำให้ บ่าวชื่นอายุแยะแล้วพะคะ” พูดจบก็เก็บช้อนใบหน้าตนเองแล้วเดินออกไป

ในห้องหนังสือของจวนอ๋อง เฮ่อเหิงปิดจดหมายลับฉบับหนึ่งลง จุ่มมันลงในอ่างน้ำ แล้วจึงพูดกับหมิงเหอว่า “เรื่องของทางใต้ไม่ต้องไปยุ่ง พี่ใหญ่

“นายผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว

กับน้องสามกำลังเล่นกันดูเดือด ข้าคอยชมอยู่ก็พอ”

หมิงเหอพยักหน้า เห็นจดหมายในอ่างละลายหายไปแล้ว ก็พูดเปลี่ยนเรื่อง “ท่านอ๋อง คนของห้องเครื่องได้รับการตัดเดือนแล้ว หัวหน้าผู้ดูแลคนใหม่เป็นคนฉลาด ได้ไปขอภัยโทษที่ตำแหน่งกลางแล้วพะยะค่ะ”

เฮ่อเหิงพยักหน้าน้อยๆ เขาไม่ได้ใส่ใจเรื่องนี้เท่าใดนัก เพียงพูดว่า “สกุลชวีเดิมทีก็เป็นภรรยาหลวงของข้า เกียรติที่สมควรได้รับนั้นต้องไม่ขาด” นึกถึงการแต่งกายที่เปลี่ยนจากจิตซิดเป็นงดงามของชวีชิงจวีแล้ว ก็ต้องเลิกคิ้วน้อยๆ “ส่วนวันหน้าหวางเพยจะปฏิบัติตนเช่นไร ก็ต้องคอยดูกันต่อไป”

หมิงเหอพยักหน้าเสียบๆ นี่เป็นเรื่องของนายเหนือหัวและนายหญิงแน่นอนว่าซำรับใช้อย่างเขาต้องไม่พูดให้มากความ แต่ยังรู้สึกว่่วันนี้หวางเพยทรงแตกต่างจากวันวาน มิใช่แค่การแต่งกายเท่านั้น ขนาดแววพระเนตรยังเปลี่ยนไป เขาก็เป็นหัวหน้าผู้ดูแลเคยได้เห็นหวางเพยมาหลายครั้ง แต่รู้สึกว่หวางเพยดูจะเปลี่ยนจากกระต่ายขนเทาไม่สะดุดตากลายเป็น... จึงจอกสาวดูร้ายไปเสียแล้ว

นึกได้ว่าตนเองกำลังวิพากษ์วิจารณ์เจ้านาย หมิงเหอก็ก้มศีรษะลงต่ำยิ่งขึ้น *อามิตตาพุทธ สมควรโบาย สมควรโบาย*

วันใหม่มาถึง เชื้อเพยและเหล่าสนมรับใช้ในจวนอ่องต่างมา
ทำความเคารพที่ตำแหน่งกลางอย่างว่องไว สุดท้ายรออยู่เกือบครึ่งชั่วยาม
ก็ยังไม่ได้ยลพระพักตร์ของหวางเพย

อีกสามคนยังดี เพียงนั่งอยู่นิ่งๆ มีแต่เฟิงจื่อจินเท่านั้นที่แสดงสีหน้า
ค่อนข้างไม่พอใจ แต่ถึงกระนั้นก็ไม่กล้ากระทำเรื่องเช่นการสะบัดชายแขน
เสื้อแล้วเดินจากไป

เฟิงจื่อจินตี๋มซาหหนึ่งอีกเพื่อดับความร้อนรนในจิตใจ ถามสาวใช้
ด้านหลังเสียงเบา “ซุนอวี๋ ตอนนี้เวลาใดแล้ว”

ซุนอวี๋มองนอกประตูครั้งหนึ่ง พระอาทิตย์ขึ้นสูงแล้ว จึงได้แต่พูดว่า
“นายหญิง เลยยามเงิน^๑แล้วเจ้าค่ะ”

เจียงหย่งชวี๋มองท่าทีของเฟิงจื่อจินสองนายบ่าวด้วยสายตาเย็นชา
ก้มหน้ามองชายกระโปรงสีรากบัวของตนเอง คล้ายท่อนไม้ไร้ความรู้สึก
ท่อนหนึ่งที่เพียงแค่อรหวางเพยเสด็จมาเท่านั้น

---

^๑ช่วงเวลาเจ็ดโมงถึงเก้าโมงเช้า

เวลาผ่านไปอีกครั้งกำหนด^๒ ทุกคนถึงเห็นมู่จิ้นซึ่งเป็นนางกำนัลใหญ่ ข้างกายหวางเฟยเดินเข้ามาอย่างไม่ช้าไม่เร็ว ก่อนจะย่อกายให้ทั้งสี่คนด้วย สีหน้าขออภัย “เชอเฟยและอี่เหนียง” ทั้งหลาย โปรตกลับไปเกิดเจ้าคะ หวางเฟยตรัสว่ามาทำความเคารพทุกวันเกรงจะลำบากเกินไป วันหน้าให้มา ทำความเคารพสามวันหนึ่งครั้งก็เพียงพอแล้วเจ้าคะ”

“หวางเฟยทรงเห็นพระทัย” รอยยิ้มก่อนวัน ไม่คิดว่าจะได้รับกลับมา เพียงไม่กี่ประโยคแค่นี้ ทุกคนที่อยู่ ณ ที่นี้ ในใจต่างรู้สึกหลากหลายสับสนปนเปไปหมด สีหน้าแตกต่างกันไปคนละอย่าง ผู้ที่อายุมากกว่าและฐานะยังเป็น เชอเฟยอย่างเจียงหยงซวียิ้มแล้วพูดว่า “ในเมื่อเป็นเช่นนี้ พวกข้าก็ไม่ขอ รบกวณหวางเฟยแล้ว”

“หวางเฟยทรงมีภาระมากมาย ถ้าเมื่อวานทรงแจ้งพวกข้า วันนั้นก็คง ไม่ต้องรบกวณแล้ว เป็นเพราะพวกข้าบุ่มบ่ามเอง” เฝิงจื่อจิ้นยิ้มแต่หน้าแล้ว พูดต่ออีกหลายประโยค “พวกข้าเป็นคนหยาบกระด้างเหลาะแหละจนเคยชิน มักไม่ค่อยรอบคอบ ขอหวางเฟยทรงโปรดอภัย”

ได้ยีนคำพูดความหมายไม่ชัดเจนของเฝิงเชอเฟยแล้ว สีหน้ายิ้มแย้ม ของมู่จิ้นก็ยังไม่แปรเปลี่ยน เพียงแค่ออกกายลงอีกครั้ง “เฝิงเชอเฟยไม่ต้อง กังวลใจไป หวางเฟยทรงพระทัยกว้างเสมอ ต้องไม่ทรงโกรธเพราะเรื่อง เล็กน้อยเช่นนี้แน่นอนเจ้าคะ”

ดวงตาทั้งสองของทั้งสองคนประสานกัน แวดตาของมู่จิ้นมีรอยยิ้ม กต คางลงเล็กน้อย วางท่าที่อ่อนน้อม ส่วนรอยยิ้มของเฝิงเชอเฟยกลับเริ่ม เย็นชาขึ้นเรื่อยๆ สุดท้ายทำได้เพียงสะบัดชายแขนเสื้อนำขุนอวีและเซี่ยอว้น นางกำนัลข้างกายจากไป

ส่วนอีกสามคนที่เหลือนั้นถ่อมตนเกรงใจกว่ากันมาก ออกจากตำแหน่ง กลางไปด้วยรอยยิ้ม

^๒ การจับเวลาสมัยโบราณ ระยะเวลาหนึ่งกำหนดประมาณสามสัปดาห์

^๓ คำเรียกสมรรับใช้ของผู้ที่ลำดับยศต่ำกว่า

เมื่อออกจากตำแหน่งกลางแล้ว ทั้งสามถึงโถงออก หลัวอินชิวอดพูดขึ้นด้วยเสียงเบาไม่ได้ “เวลานี้บรรยากาศของตำแหน่งกลางยิ่งน่ากลัวขึ้นทุกวันแล้ว”

เจียงหย่งซิวีปิดปากยิ้ม ในแวตตาลบไม่เห็นรอยยิ้มเพียงใด “ท่านผู้นั้นคือหวางเพย พวกเขาจะได้รับความโปรดปรานหรือไม่ ก็ล่วงเกินมิได้”

หานชิงเหอผู้มีอายุมากที่สุดในบรรดาคนทั้งสี่ และเป็นนางกำนัลที่ตำแหน่งกลางของวังหลวงคัดสรรมาอยู่กับท่านอ๋องเพื่อเรียนรู้ทางโลก ได้ยินคำพูดของเจียงหย่งซิวีแม้ไม่ยินดี แต่ในใจก็ไม่อาจไม่ยอมรับ เดิมทีนางคิดว่าวันนี้หวางเพยจะยังให้นางจัดสำหรับอาหารอีก แต่ใครจะรู้ว่าขนาดพระพักตร์ยังไม่ได้ยล ก็ให้พวกนางกลับไปเสียแล้ว

“ถ้าได้รับความสำคัญจากท่านอ๋องก็ดีไป แต่ถ้าไม่ทรงโปรด...” นางเอ่ยปากพลางยิ้มขมขึ้น แล้วหันกลับไปมองตำแหน่งกลางคราหนึ่ง “วันหน้าจะยังมีชีวิตสุขสบายได้อีกหรือ”

สิ้นประโยคนี้ ทั้งสามล้วนเสียบงัน มาวันนี้พวกนางยังไร้ทายาท วันหน้าจะเป็นเช่นไร ใครก็ไม่อาจคาดเดาได้ ถ้าหวางเพยทรงต้องการรังแกพวกนาง ก็แค่ทรงสั่งการมาไม่ถึงสองประโยคเท่านั้น

ณ ตำแหน่งกลาง ชิวีซิงจิวีเพิ่งล้างหน้าหิวมเสร็จแล้วนั่งลงหน้ากระจกทองเหลืองมือข้างหนึ่งเล่นแผ่นหยกสมปรารถนา ครั้นเห็นมู่จิ้นเข้ามา เธอก็ยืนขึ้นอย่างเกียจคร้าน พยุงมือของอินหลิวเดินออกไปนั่งตรงโต๊ะในห้องด้านนอกแล้วถึงเอ่ยปากถาม “พวกนางมีใครไม่พอใจบ้าง”

“ผู้อื่นยังดีเพคะ มีแต่เฟิงเซอเพยที่พูดเสียดสีมาหลายประโยค” มู่จิ้นก้าวไปคืบกับข้าวให้เธอหลายอย่าง ก่อนจะยิ้มแล้วทูลว่า “ปาวกั๊ไม่ได้เกรงใจนางเท่าใดเพคะ ดังนั้นตอนเฟิงเซอเพยจากไป สีหน้าเลยไม่ดีนัก”

ชิวีซิงจิวีทำที่ว่าไม่ต้องให้คนมาจัดอาหารให้ กลั้วปากก่อนถึงพูดว่า “ทำเช่นนี้ดีแล้ว ชาวเราต่างพูดว่า ต่อหน้าอัครเสนาบดีคือขุนนางชั้นเจ็ดเจ้าเป็นนางกำนัลใหญ่ออกหน้าให้ข้า ทุกท่วงท่าทุกวาจาเป็นหน้าเป็นตาของ

ตำแหน่งกลางเรา เจ้ารู้มารยาทได้ แต่อ่อนแอกลัวหวัหวิดไม่ได้ เมื่อแรกข้า
ถอยหนึ่งก้าว ก็ไม่เห็นพวกนางจะเคารพข้าสักครึ่งส่วน”

ได้ยินหวางเพยตรัสเช่นนี้ มู่จิ้นก็เข้าใจว่าหวางเพยทรงต้องการวาง
ตนเองไว้ ณ ตำแหน่งสูงสุดแล้ว ในใจนางตื่นเต้น แต่สีหน้ายังคงยิ้มแย้ม
“ป่าวจดจำไว้แล้วเพคะ”

ชวีชิงจวีพยักหน้าเล็กน้อยๆ แล้วก็หันหน้าลงกินอาหารเช้า เมื่อวางตะเกียบ
ลงก็ล้างปากล้างมืออีก จนกระทั่งเก็บของเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็เป็นการ
เริ่มต้นของวันใหม่อีกวัน

“หวางเพยเพคะ บ่าวไม่เข้าใจ ทำไมถึงทรงให้พวกเชอเพยและ
สนมรับใช้มาทำความเคารพสามวันครึ่งเล่าเพคะ” อื่นหลิวทูลถามขึ้นอย่าง
ไม่เข้าใจ “ไม่ต้องพูดถึงจวนอื่น ขนาดจวนซางเต๋ออง ฟุเหรินคนใหม่ยังให้
พวกอี่เหนียงมาทำความเคารพทุกวันเลยนะเพคะ”

“พวกนางมากันทุกวันแล้วมีผลดีอะไรต่อข้า ให้ข้าได้กินมือเช้าอย่าง
สงบสุขเสียบ้างเถิด” ชวีชิงจวีจับมือของนางเดินข้ามธรณีประตู มองผืน
สีเขียวข่มในสวน แล้วพูดขึ้นอย่างอารมณ์ดี “ข้าเองก็ขี้เกียจลุกขึ้นแต่เช้า
เพื่อแต่งตัวรอพวกนางมาทำความเคารพ”

อิ่นหลิวพยักหน้าอย่างคิดได้ พยุงพระหัตถ์ของหวางเพยอย่างระมัด
ระวังเดินไปยังภายในสวน สวนนี้ไม่เล็ก ภูเขาจำลอง บ่อน้ำ สะพานข้าม
ดอกไม้งาม ล้วนมีไม่ขาด ข้ารับใช้ต่างทำหน้าที่ของตนเอง แต่อิ่นหลิวกลับ
รู้สึกสวนนี้ค่อนข้างเงียบเหงาไปเสียหน่อย

“หวางเพยเพคะ ชั้นที่น้อยๆ ที่เมื่อวานมีรับสั่งให้รับเข้าตำหนักจะทรง
ให้เขามาคำนับสักครั้งหรือไม่เพคะ” มู่จิ้นเห็นหวางเพยทรงประทับบนสะพาน
โปรยอาหารปลาเล่นกับปลาในสระ ก็ทูลขึ้นด้วยเสียงแผ่วเบา “ถ้าไม่ทรงพบ
จะจัดให้เขาทำหน้าที่อะไรดีเพคะ”

โปรยอาหารปลาในมือลงไปใต้น้ำจนหมด มองปลาน้อยสีทองรุ่มเข้ามา
ชวีชิงจวียิ้มแล้วพูดว่า “ให้เขามาหาแล้วกัน”

ไม่นานก็เห็นชั้นที่ตนเองเปลี่ยนชื่อให้เป็นหวงหยางคุกเข่าลงต่อหน้า

ตนเอง ชวีชิงจวีจับสังเกตเขาอย่างละเอียด ไบหน้าสะอาดสะอ้าน ดูไปแล้ว มีลักษณะลัษณ์ที่ชวนก เธอพลันยิ้มแย้ม “ลูกขึ้นเถิด ชั้นที่รับใช้ในสวนให้เจ้า เป็นหัวหน้าก็แล้วกัน วันหลังเจ้าต้องดูแลคนเหล่านี้ ส่วนเรื่องที่ว่าต้องทำอะไร ใจเจ้าคงรู้ดีอยู่แล้ว” เมื่อพูดจบประโยค ก็เห็นหวงหยางคุกเข่าลงไป ขอบคุณอีกครั้ง ชวีชิงจวีมองมู่จิ้นยิ้มๆ “มู่จิ้นเป็นคนที่ได้รับใช้ข้างกายข้ามาหลายปี ถ้าเจ้ามีเรื่องใดไม่เข้าใจก็มาขอให้นางสอนงานได้”

หวงหยางเอ่ยปากรับคำ ก่อนคำนับมู่จิ้นครั้งหนึ่ง มู่จิ้นยิ้มตอบเป็นมารยาทแล้วพูดยิ้มๆ “หวางเพยเห็นว่าเจ้าเชื่อฟังถึงยกย่องเจ้า เจ้าก็อย่าได้ทำให้ความหวังดีของหวางเพยต้องเสียเปล่า”

“แม่ นางมู่จิ้นโปรดวางใจ บ่าวต้องรับใช้หวางเพยอย่างระมัดระวังที่สุดแน่ขอรับ” หวงหยางกลับไม่พูดสิ่งไม่ได้ความ เห็นที่เขาจะรู้ว่าหวางเพยไม่ทรงโปรดฟังเรื่องไร้สาระ มู่จิ้นเห็นท่าทีแล้วลอบพยักหน้าในใจ แม้ไม่รู้ว่า มีประโยชน์เพียงใด แต่อย่างไรก็มีสายตาที่ดี ไม่นับว่าฉลาดเขลา คำพูดที่หวางเพยตรัสเมื่อครู่ก็แสดงให้เห็นแล้วว่าวันหน้าข้าราชการของตำหนักในทั้งหมดมีนางเป็นหัวหน้า นางไม่มีสิ่งใดตอบแทน จึงได้แต่ระมัดระวังในทุกเรื่องเพื่อตอบแทนที่หวางเพยทรงให้ความสำคัญ

หวงหยางไม่คาดคิดว่าตนจะได้รับความสำคัญจากหวางเพย ในใจยินดีแทบคลั่ง อย่าว่าแต่ตอนนี้ให้คำนับมู่จิ้นสักครั้งหนึ่งเลย จะให้เขาโขกศีรษะสักหลายครั้งเขาก็ทำได้ ครั้นถอยจากไปแล้ว สีหน้าเขาถึงเผยท่าทีดีใจสุดขีด หันหน้ากลับไปมองหวางเพยที่ประทับบนสะพานอีกครั้ง ไครบอกว่าหวางเพยทรงเป็นมนุษย์ที่อ่อนไม้อ้น เขาเห็นว่าในเวลานี้ไม่มีสตรีคนใดเทียบเคียงหวางเพยได้อีกแล้ว

เห็นหวงหยางถอยจากไปแล้ว ชวีชิงจวีก็ถอนหายใจคำรบหนึ่ง แล้วฟังเสาชของสะพานอย่างค่อนข้างเบื่อหน่าย พลันแว่วเสียงระเร่ของขลุ่ยดังมาจากที่ไกลๆ เสียงขลุ่ยคล้ายแตร้าคล้ายทอดถอนใจ ทั้งยังคล้ายเสียงร่ำไห้ของหญิงสาว เธอมองไปยังทิศที่เสียงขลุ่ยลอยมา ก่อนถามขึ้นด้วยความสงสัย “ยามนี้เสียงขลุ่ยมาจากที่ใดกัน”

สีหน้าของพวกมู่จิ้นแปรเปลี่ยนเล็กน้อย แต่ไม่มีใครเอ่ยปาก
ชวีซิงจวีเห็นที่ท่าก็พุดยิ้มๆ “หรือว่าคนผู้นี้เข้ารู้จักไม่ได้”

“หวางเฟย ทางนั้นคือเรือนซุ่ยโยวเพคะ ได้ยินมาว่ามียอดพธู^๕ที่
ได้ทำท่านหนึ่งมอบให้ท่านอ่องอาศัยอยู่เพคะ” มู่จิ้นเห็นสีพระพักตร์ของ
หวางเฟยปกติจึงทูลต่อไปว่า “บ่าวได้ยินมาว่าคนคนนี้มีนามว่ายอดพธูวันซิง
มีชื่อเสียงทั่วเมืองหลวงเลยเพคะ เชี่ยวชาญทั้งพิณ หมากรุก กลอนภาพ
ท่านอ่องมักเสด็จไปประทับที่เรือนของนางบ่อยครั้ง เพียงแต่แม่นางอวันซิง
มีนิสัยหยิ่งในศักดิ์ศรี จนวันนี้ก็ยังเป็นแม่นางอยู่เพคะ”

ความหมายคือจนกระทั่งวันนี้ท่านอ่องก็ยังไม่ได้เสวยยอดพธูท่านนั้น
เข้าพระโอษฐ์สิ้นนะ ชวีซิงจวีหัวเราะออกมา ความรู้สึกสนใจในเสียงซลุ่ย
พลันน้อยลงไปกว่าครั้งก่อน ถ้าเป็นคนรักในศักดิ์ศรีจริง ไหนเลยจะยอม
ปล่อยให้ผู้อื่นส่งตัวมาอย่างจนอ่องแล้วยังวางท่าที่เช่นนี้อยู่ได้ ปฏิเสธเพื่อ
เชิดชูชนล้วนเป็นยอดกษัตริย์ของสาวงามที่ใช้กันมานานและไม่เคยลด
ความนิยมลงเลย

หลังปรบมืออยู่หลายครั้ง ชวีซิงจวีก็พยุ้งมือของอินทรี “ไปชมที่อื่น
บ้าง”

ทั้งหมดยังเดินไปไม่ไกลนัก ก็เห็นชั้นที่น้อยที่ดูคั่นตาวิ่งมาทางนี้
เขาเห็นชวีซิงจวีก็ทำความเคารพ “บ่าวเสียวกันจ้อคำนับหวางเฟยพะยะคะ
ท่านอ่องทรงใช้ให้บ่าวมาทูลหวางเฟยว่า มื้อเที่ยงท่านอ่องจะเสวยที่ตำหนัก
กลางพะยะคะ”

“ข้าทราบแล้ว” ชวีซิงจวีครุ่นคิดในหัวหลายรอบ ถึงนี้ก็ออกกว่า
เสียวกันจ้อก็คือชั้นที่ที่ท่านอ่องทรงเรียกใช้ประจำ เธอพยักหน้าน้อยๆ เพื่อ
แสดงว่าตนเองรับรู้แล้ว “ท่านอ่องเสด็จกลับจวนแล้วหรือ”

เสียวกันจ้อทูลตอบว่า “เต็มทีก็เสด็จกลับแล้วพะยะคะ เพียงแต่ยัง
ไม่ทันเข้าจวนก็ทรงพบกับเจิงอ่อง จึงทรงมีรับสั่งให้บ่าวมาถวายทอดพระตำรัส

^๕ยอดพธู (花魁 อ่านว่า ฮวาซูย) คือ นางโลมที่มีชื่อเสียงของสำนักโคเมเชีย

ก่อนพะยะค่ะ คิดว่าคงจะเสด็จกลับมาช้าสักเล็กน้อย”

ในเมื่อเป็นเช่นนั้น เสียงขลุ่ยจากเรือนชู้โยวเมื่อครู่ก็ไม่ได้ดังขึ้น เพราะทวนอ่องทรงประทับอยู่ ยามนี้เป็นเวลาพอดีกับที่ทวนอ่องเสด็จกลับจวน เสียงขลุ่ยนี้จะดังขึ้นโดยบังเอิญเกินไปไหม

เสียงขลุ่ยอันไพเราะถ้าใครคนขึ้นชมคงเจ็บเหงาเกินไป ไม่สู้พาตัวเองไปชื่นชมสักหน่อยเล่า

“ในเมื่ออีกสักครู่ท่านอ่องถึงจะเสด็จกลับจวน เช่นนั้นก็ให้ห้องเครื่องจัดเตรียมอาหารเที่ยงไว้ แล้วให้คนไปบอกเรือนชู้โยวว่าข้าขึ้นชอบเสียงขลุ่ยของแม่นางอวีนชิง อีกสักครู่จะไปเยี่ยมเยียน” ชวีชิงจวีประคองระย้าปีนฝัเสื้อคูโบยบินแล้วเอ่ยปากยิ้มๆ

เสี่ยวกันจื่อได้ยินก็ชะงัก ก่อนจะคำนับแล้วถอยหลัง หมุนกายเดินไปทางเรือนชู้โยว แม้ท่านอ่องจะทรงสนพระทัยในตัวสตรีของเรือนชู้โยวอยู่บ้าง แต่ที่เขาปรนนิบัติรับใช้อยู่ข้างกายท่านอ่องมานานหลายปีเข้าใจดีว่ายอดพญ์ตัวเล็ก ๆ นั้นสำคัญเทียบเคียงหางเพยไม่ได้เลย

เมื่อเข้ามาในเรือนชู้โยวก็เห็นแม่นางอวีนชิงพึงร้านเถาอ่องนเปาขลุ่ยอยู่ เสี่ยวกันจื่อไม่อาจมัวแต่ชื่นชมในเสียงขลุ่ยของอีกฝ่าย จึงก้าวไปด้านหน้าแล้วเอ่ยว่า “แม่นางอวีนชิง หางเพยทรงโปรดเสียงขลุ่ยของท่านมาก อีกสักครู่จะทรงให้เกียรติเสด็จมา ท่านโปรดเตรียมตัวด้วย”

เสียงขลุ่ยพลันหยุดลง อวีนชิงมองเสี่ยวกันจื่อด้วยสายตาดำเย็นซาพร้อมเอ่ยปากเสียงเรียบ “ที่อยู่ของข้าคับแคบ ไหนเลยจะมีค่าพอให้หางเพยให้เกียรติเสด็จมาเยือน”

เมื่อได้ฟังคำพูดนี้ เสี่ยวกันจื่อก็หัวเราะเสียงประหลาดเสียงหนึ่ง “สถานที่ของท่านจะดีหรือไม่ดี ช้าหน่อยไม่ทราบ แต่หางเพยจะเสด็จมาก็ถือว่าไว้หน้าท่าน ท่านเพียงเตรียมตัวดี ๆ ก็พอแล้ว หรือว่าหางเพยทรงเป็นเช่นไรยังต้องรายงานกับท่านด้วย” แค่งของเล่นชิ้นหนึ่ง ยังคิดว่าตนเองเป็นคนสำคัญแล้ววันนี้หรือ คนน้อยใหญ่ในจวนแห่งนี้ นอกจากคนสำคัญ

ข้างพระองค์ท่านอ่องแล้ว ใครยังกล้าวางมาดกับตนอีก ช่างไว้หน้าให้แล้ว
ไม่รักษาหน้าเสียจริง

อวันชิงเห็นเสี่ยวกั๊กจื่อสะบัดชายแขนเสื้อจากไป ใบหน้างามดัง
ดอกฝุ่หรงก็เป็นสีเขียวคล้ำ ขาวซีด น้าอดสูจนบอกล้มถูก

เรือนช้อยโยว ตั้งอยู่ทางด้านตะวันตกของจวนอ่อง แม้จะห่างไกลไปบ้าง แต่สภาพแวดล้อมสงบเงียบมาก ชวีชิงจวีฟุ้งมือของมู่จิ้นเดินลอดผ่านประตูเสี้ยววงเดือน ประตูใหญ่ของเรือนช้อยโยวก็ปรากฏอยู่ใกล้ในระยะสายตา นางกำนัลที่เฝ้าประตูกับผู้ดูแลเรือนช้อยโยวมารออยู่หน้าประตูนานแล้ว พอเห็นชวีชิงจวีก็รีบเข้ามาต้อนรับด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

เรื่องของห้องเครื่องได้แพร่สะพัดไปทั่วจวนอ่องแล้ว ภายในคืนเดียวก็ไม่มีใครกล้าไม่ไว้พระพักตร์หวางเพยอีก ใครจะไม่ทราบบ้างว่าขนาดท่านอ่องยังทรงอยู่ฝ่ายหวางเพย พวกเขาที่เป็นแค่ข้ารับใช้ ไหนเลยจะกล้าล่วงเกินเจ้านาย

“พวกบ่าวค่านับหวางเพยเพคะ” นางกำนัลใหญ่ผู้ดูแลยิ้มต้อนรับทำความเคารพต่อชวีชิงจวี พร้อมทั้งยิ้มประจบนางกำนัลใหญ่ทั้งหลาย “ด้านในได้เตรียมน้ำชาและของว่างถวายแล้วเพคะ หวางเพยโปรดเข้ามาพักผ่อนก่อน”

“รบกวนแล้ว” ชวีชิงจวีพยักหน้ารับน้อยๆ ไม่มองใบหน้ายิ้มประจบของนางกำนัลผู้ดูแลและนางกำนัลเฝ้าประตู แล้วเดินเอียงย่างเข้าไปในเรือน

ชู่โยว

ทั้งที่หวางเพยทรงปฏิบัติต่อพวกนางอย่างเกรงพระทัย แต่แม่บ้านทั้งสองกลับสัมผัสได้ถึงความสูงส่งท้วร่างของหวางเพย จึงวางท่าทีให้อ่อนน้อมยิ่งขึ้นอีก

เรือนชู่โยวไม่ใหญ่โตมาก แต่เหนือกว่าที่ความประณีต ชวีซิงจิวกวาดมองโดยรอบ สุดท้ายสายตาไปตกอยู่ที่ร่างของหญิงสาวในชุดขาวกลางสวน หญิงสาวผู้ถือชลุ่ยนั้นงามจริง กระโปรงขาวล้วนชายแขนเสื้อกว้าง ยิ่งขับให้นางบริสุทธิ์ไร้โลกียยิ่งขึ้น มองไปแล้วไม่คล้ายยอดพรุทที่มาจากหอนางโลมจริงๆ

อวีนซิงเพ็งได้เห็นหวางเพยผู้ไม่ได้รับความโปรดปรานจากท่านอ๋องในคำรำลือเป็นครั้งแรก เดิมทีคิดว่าเป็นสตรีธรรมดา ใครจะรู้ว่ากลับเป็นหญิงงามที่ดึงดูดสายตาขนาดนี้ เนตรหงส์ ขนงก้านหลิว เก้าเกศงามทรงเทพิดาเหิน ตุ่มสังวาลอัญมณีแดงตกอยู่ระหว่างพระขนงพอดิบพอดียิ่งทำให้ผิวขาวผ่องแลดูกระจ่างดังแค่ดิดเป่าก็อาจแตกสลายไป ชุดกระโปรงผ้าแพรแคว้นสุลีจันทราทรงเทพิดาชายแขนกว้างหรรษา เมื่อทรงสวมใส่บนวรกาย ก็กลายเป็นชุดกระโปรงที่ทำขึ้นเพื่อพระนางเพียงผู้เดียว น่าชมอย่างบอกไม่ถูก เพียงแค่หยกประดับทับกระโปรงบริเวณนั้นเอาก็มีค่ามากกว่าของทั้งหมดของนางแล้ว

นี่ก็คือหวางเพยที่เขารำลือกันหรือ

อวีนซิงชะงักตะลึงไปชั่วครู่ รู้สึกต่ำต้อยด้อยค่าโดยไม่รู้ที่ไปที่ไป มือที่กำลังชลุ่ยไม้ไผ่กระซิบแน่นขึ้น นางกล่าวถวายนางคำนับอย่างนุ่มนวล “อวีนซิงขอคำนับหวางเพยพะคะ”

“แม่นางอวีนซิงไม่ต้องมากพิธีไป” พยุงมือของมู่จิ้นแล้วนั่งบนเก้าอี้ไม้แดงสลักลายดอกไม้ใต้ร้านเกาฮุ้น จิบชาที่สาวใช้ถวายนางหนึ่ง “ชานี้รสชาติไม่เลว”

“น้ำที่ใช้ชงชานั้น ข้าใช้น้ำค้างที่เก็บยามเช้าตรู่ของทุกวัน สามารถต้องดาหวางเพยได้ก็ไม่เสียที่ที่ข้าได้ทำขึ้นแล้ว ท่านอ๋องก็ทรงโปรดชานี้มาก

เช่นกัน” อวินซิงเดินไปด้านหน้าสองก้าวแล้วพูดยิ้มๆ

มูจิ้นได้ฟังคำที่นางเรียกตัวเองแล้ว ก็ขมวดคิ้วน้อยๆ ก้มหน้าลงมองเห็นสีพระพักตร์ของหวางเพียยังปกติ สีหน้าของนางถึงกลับมาเป็นปกติเช่นกัน

มือที่ยกถ้วยชาชะงัก ชวีซิงจิววางถ้วยชาลง ใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดมุมปาก “คิดว่าแม่นางอวินซิงคงทราบแล้วว่าข้ามาที่นี่ด้วยเหตุใด ไม่ทราบว่าจะมีโอกาสได้ชื่นชมเสียงขลุ่ยของแม่นางอวินซิงบ้างหรือไม่” เธอไม่สนใจจะดื่มน้ำค้างยอดดอกไม้ใบหญ้าหรือใครจะไปรู้หรือว่าสะอาดหรือไม่สะอาด

“หวางเพีย ข้ามิใช่นางดนตรีในจวนอ่อง” อวินซิงโบหน้าขีดขาวมองชวีซิงจิวด้วยท่าทีคล้ายถูกทำลายศักดิ์ศรี “อวินซิงฝีมืออ่อนด้อย ไม่กล้าเป่าขลุ่ยให้หวางเพียทรงระคายหูหรือเพคะ”

จบคำพูดนี้ ทั้งเรือนก็พลันเงียบกริบ สาวใช้ที่ปรนนิบัติอวินซิงต่างตกใจจนตัวสั่นระริก แหบอยากจะหดตัวให้กลายเป็นก้อนกลม ขนาดความกล้าที่จะมองไปทางชวีซิงจิวยังไม่มี

ยิ้มมองท่าที่สูงส่งยอมตาย แต่ไม่ยอมอ่อนข้อของอีกฝ่าย ชวีซิงจิวก็ทิ้งผ้าที่เช็ดปากแล้วไว้บนโต๊ะ ใช้มือหนึ่งเท้าคาง แล้วใช้นิ้วเรียวยาบขนมอันประณีตขึ้นมาขึ้นหนึ่ง

“บังอาจ!” มูจิ้นเคร่งสีหน้า “แค่ยอดพญูที่ผู้อื่นส่งมายังจวนอ่อง กลับกล้าพูดกับหวางเพียเช่นนี้ ช่างสมกับมาจากที่สกปรกโสโครกนัก ไม่มีระเบียบมารยาทเลยแม้แต่น้อย เรียกคนมาตบปาก”

อวินซิงเบิกตาโตโดยฉับพลัน ไม่อยากเชื่อว่าหวางเพียจะกล้าทำกับนางเช่นนี้ หรือว่านางไม่กลัวท่านอ่องจะทรงรู้สึกว่านางไม่มีคุณธรรมเทียบพร้อมกัน

ยังไม่ทันที่อวินซิงจะคิดเข้าใจ ก็รู้สึกว่แก้มซ้ายปวดแสบปวดร้อน คนที่ตบนางกลับเป็นนางกำนัลผู้ดูแลเรือนซึ่งก่อนหน้านี้ประจบเอาใจนางมาโดยตลอด นางกุมแก้มแล้วพูดเสียงสั่นระริก “เจ้ากล้า...”

“แม่นางอวินซิง ล่วงเกินแล้ว” นางกำนัลผู้ดูแลเรือนทำหน้าที่เหมือนจะร้องให้แล้วก้าวเข้าไปตบหน้าอวินซิงอีกหลายครั้ง ส่วนในใจลอบร้องว่า

แยแล้ว วันนี้นางเตจะต้องอวินซิง อาจทำให้ทำนองทรงพิโรธ แต่ถ้าไม่ตอบ อวินซิงก็อาจเป็นการล่วงเกินหวางเพยอีก โทษที่ตองโทษที่นางเคราะห์ร้ายเอง โดนจัดสรรให้มารับใช้ที่นี่ เดิมทีคิดว่าจะมีอะไรให้ตักตวงบ้างเล็กๆ น้อยๆ ใครจะรู้ว่ากลับต้องมาเป็นจูปาเจี้ยสองกระຈาก^๑

เห็นหญิงงามโดนตบปากต่อหน้าต่อตา ไบหน้าสวยแต่เดิมแปรเปลี่ยน เป็นอเนลอนาถ ชวิซิงจิวก็งยหน้าขึ้น เลิกคิ้วน้อยๆ พลังว่า “นี่ทำอะไรกัน ข้าหวางเพยแต่ไหนแต่ไรเป็นคนถนอมหญิงงาม แม่นางอวินซิงมีนิสัยสูงส่ง บริสุทธ์ พวกเจ้าไม่อาจจริงแกลงได้” พูดจบก็เหลือบมองมูจิ้นอย่างอ่อนหวาน คราหนึ่ง “มูจิ้น ยังไม่ขอขมาแม่นางอวินซิงอีก เมื่อก่อนข้าคิดว่าอันหลิว มีนิสัยใจร้อน ทำไมเจ้าก็เอาอย่างอันหลิวกับเขาด้วย”

คนที่อยู่ ณ ที่นี้ต่างก้มหน้าลงเงียบๆ ฟังหวางเพยตรัส “ตำหนิ” แม่นางมูจิ้น แต่ในใจก็อดคิดไม่ได้ว่า ตบคนก็แล้ว เหยียบคนก็แล้ว กลับบอกว่าตนเองเป็นผู้ถนอมหญิงงาม ฝีมือเช่นนี้ของหวางเพย ไหนเลยจะคล้าย เป็นมนุษย์ท่อนไม้ และถึงแม้จะเป็นท่อนไม้ ก็คงเป็นต้นหลิวที่อ่อนไหว ยืดหยุ่น ถึงตีถูกผู้คนไปก็ตองโทษที่ลมมันแรง ทำให้ต้นหลิวไหวไปกรีด โดนคนโดยไม่ได้ตั้งใจ

มูจิ้นได้ฟังคำพูดของชวิซิงจิวก็เดินไปข้างหน้าหลายก้าว เมื่อเดินถึง จุดที่ห่างจากอวินซิงห้าก้าวก็หยุดลง ย่อกายลงหนึ่งครั้ง “แม่นางอวินซิง โปรดอภัยด้วย วันนี้นำล่วงเกินแล้ว”

อวินซิงผลักรางกำนัลสูงวัยที่บังอยู่ด้านหน้าตนออกไป ใช้มือกุมแก้ม แล้วมองชวิซิงจิวด้วยสายตาแค้นเคือง “แม่นางมูจิ้นพูดเกินไปแล้ว ท่านเป็นคนโปรดอันดับหนึ่งของหวางเพย อวินซิงเป็นแค่คนชั้นต่ำ ไหนเลยจะกล้า โทษท่าน”

ชวิซิงจิวให้นิ้วชี้เคาะโต๊ะเบาๆ ได้ยินคำพูดของอวินซิงก็เลิกคิ้วแล้ว

^๑จูปาเจี้ย หรือต้อเปี้ยกาย เป็นตัวละครจากเรื่อง *ซีไทยวี่ (ไซอัว)* จูปาเจี้ยสองกระຈากเป็นวลีเปรียบเทียบ หมายถึง โดนทั้งขึ้นทั้งล่อง

พูดยิ้ม ๆ ว่า “แม่นางอวิ้นซึ่งได้รับความโปรดปรานจากท่านอ่องยิ่งนัก จะสู้ มู่จิ้นที่เป็นนางกำนัลคนหนึ่งไม่ได้ได้อย่างไร” พุดจกกับประทานยาทาแผลให้ เห็นอวิ้นซึ่งแสดงท่าที่ถูกเหยียดหยามจึงยิ้มแย้มงดงาม “ในเมื่อแม่นางอวิ้นซึ่ง รู้สึกว่าข้าไม่สมควรได้ฟังเสียงขลุ่ยของเจ้า เช่นนั้นก็แล้วกันไป”

นางกำนัลผู้ดูแลที่ถูกผลักไปด้านข้างพ่นลมออกทางจมูกแรง ๆ ครั้งหนึ่ง ข้างเป็นของที่ไม่รู้จักเจียมตัว ต่อหน้าหวางเพยยังจะวางท่าให้ได้อะไรขึ้นมา คิดว่าตนเองเป็นของล้ำค่าในพระทัยท่านอ่องหรืออย่างไรกัน

สาวใช้ด้านหลังอวิ้นซึ่งมีสีหน้าซีดขาวขึ้นเรื่อย ๆ หลังชีวิตจริงพุดเช่นนี้ ก็ตกใจกลัวจนต้องคุกเข่าลงไปดั่งตึง ในจวนอ่องนี้ นอกจากท่านอ่องแล้วก็ มีเพียงหวางเพยที่สูงศักดิ์ที่สุด นายหญิงของตนกระทำเช่นนี้ นั่นคือการ ไม่เห็นหวางเพยอยู่ในสายตาแม้แต่น้อย ไม่ต้องพุดถึงว่าท่านอ่องทรงเห็น นายหญิงเป็นแค่ของเล่น ถึงแม้จะทรงรักถนอมนายหญิง เรื่องในวันนี้ไม่ว่า อย่างไร นายหญิงก็ไม่ม่จืดจางที่ตีแน่นอน

“หวางเพยทรงโปรดอภัย หวางเพยทรงโปรดอภัยเพคะ” สาวใช้ตกใจ จนไขกศิระชะไม่หยุด “แม่นางอวิ้นซึ่งไม่รู้กฎระเบียบในจวน หวางเพยทรง โปรดอภัยด้วยเพคะ”

“เจียนอวิ้น เจ้าทำอะไร” อวิ้นซึ่งเอามือกุมไบหน้า แต่หน้าตาไม่หยุด ลงมาลักหยด นางเบิกตาโตอย่างดีอรั้น “เจ้าไม่ผิดอะไร จะคุกเข่าทำไมกัน!”

แม่นาง ท่านก็พุดให้น้อยลงสักสองประโยคเถิดเจ้าคะ สาวใช้ เจียนอวิ้นที่นั่งคุกเข่าอยู่ลอบรำร้องในใจ นับแต่ถูกจัดสรรให้มารับใช้แม่นาง อวิ้นซึ่งหลายวันนี้ นางก็คิดว่าการกระทำของอวิ้นซึ่งสักวันต้องก่อเรื่องขึ้น ในจวนเป็นแน่ ใจไม่เป็นสุขอยู่หลายวัน แล้วก็ก่อเรื่องขึ้นมาจริง ๆ เมื่อ คิดถึงตรงนี้ นางก็ได้แต่ไขกศิระชะลงไปอีกสองที ไม่กล้าพุดอะไรอีก

ชีวิตจริงวิถิถอนหายใจ เจียนอวิ้นผู้นี้ดูไปแล้วอายุก็แค่สิบสามสิบสี่ปี บางทีสาวใช้คนนั้นคงรับใช้ในจวนอ่องมานาน ถึงเข้าใจเรื่องราวยิ่งกว่าอวิ้นซึ่ง เสียอีก เมื่อไม่ได้มีเจตนาเอาเรื่องสาวใช้ตัวน้อย ๆ ชีวิตจริงก็ทำสัญญาถนอมให้ นางกำนัลด้านหลังพยุเจียนอวิ้นขึ้นมา ไม่สนใจมองอวิ้นซึ่งทำตัวดีอรั้น

และหัวแข็งอีก เธอยืนขึ้นแล้วพูดกับมู่จิ้นที่อยู่ด้านข้างว่า “กลับกันเถิด ในเมื่อแม่นางอวิ้นซิงไม่เห็นจวนอ๋องอยู่ในสายตา ต่อไปการใช้จ่ายของ เรือนชู่ยิวาก็ให้ลดลงครึ่งหนึ่ง” พุดจบกก็ชี้ไปยังเจียนอวิ้นที่โขกศีรษะจน หน้าผากแตกแล้ว “เด็กคนนี้ก็ไม่ต้องรับใช้อยู่ที่นี้อีก ข้าเห็นว่านางหน้าตา เรียบร้อยดี ให้ไปรับใช้ที่ห้องน้ำชาแล้วกัน”

เจียนอวิ้นได้ฟังคำก็ยินดี ตอนนี้นางก็เป็นคนของหวางเพยแล้วละสิ นางปลันทีใจ กล่าวขอบพระทัยไม่หยุด

“วันนี้เรือนนี้ช่างครึกครื้นเสียจริง”

ได้ยินสำเนียงที่หึ่งคุ่นเคยทั้งแปลกหูนี้ ชวีซิงจิวก็หันหน้าไปมองทาง หน้าประตู จึงเห็นตวนอ๋องเสด็จนำขันที่สองคนเข้ามา ขันที่สองคนนี้ ชวีซิงจิว ยังพอมีภาพในความทรงจำอยู่บ้าง นั่นคือหมิงเหอและเฉียนฉางซิ่น ขันที่ คนสำคัญที่คอยปรนนิบัติรับใช้ตวนอ๋อง เมื่อเทียบกับเสียวกันจื่อก่อนหน้านั้น แล้ว ถือเป็นหน้าเป็นตาของตวนอ๋องเสียยิ่งกว่า

ชวีซิงจิวเพิ่งจะเปิดปากก็ได้ยินอวิ้นซิงเอ่ยปากด้วยน้ำเสียงเศร้าสลด แล้ว “ท่านอ๋อง”

สำเนียงเรียกขานท่านอ๋องอ่อนหวาน คล้ายเสียงนกขมิ้นรำให้ ทั้งยัง คล้ายเสียงกริ่งกรังของระฆังเงิน เจือด้วยความรักหนึ่งส่วน กล่าวโทษ สองส่วน โศกเศร้าสามส่วน เข้มแข็งอีกสี่ส่วน ช่างทำให้ผู้ได้ฟังหัวใจสั่น สะท้าน เกิดความสงสารขึ้นจับใจ

ชวีซิงจิวยกยิ้มมุมปาก อวิ้นซิงผู้นั้นไม่เสียทีที่เป็นยอดพธูผู้โด่งดังทั่ว เมืองหลวงอยู่ช่วงหนึ่ง มิน่า ขุนนางผู้นั้นถึงคิดส่งตัวเข้ามาให้ได้ ความ สามารถระดับนี้คนธรรมดาไม่อาจต้านทานได้จริงๆ ซาติก่อนเธอเคยเห็น ความจริง ความลงของวงการบันเทิงมานาน แค่วาบเดียวก็มองออกแล้วว่า แม่นางอวิ้นซิงผู้แสนบริสุทธิ์ดังหยกน้ำแข็งกำลังวางแผนอะไรไว้ในใจ

เฮ่อเหิงได้ยินเสียงเรียกของอวิ้นซิงก็มองเรียบๆ คราหนึ่ง ก่อนจะ เบี่ยงสายตาไปทางชวีซิงจิว “เราตวนอ๋องได้ยินเสียวกันจื่อพูดว่า หวางเพย มาที่นี้เพื่อชื่นชมเสียงเพลง แล้วทำไมไม่ได้ยินเสียงเพลงเลยเล่า”

อวินซิงตระหนักได้ว่าผิดปกติ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยน มองไปทาง
เฮ่อเหิงด้วยสีหน้าน่าสงสารยิ่งขึ้นอีก แต่ใครจะรู้ว่าสายพระเนตรของอีกฝ่าย
กลับอยู่ที่ร่างของหวางเพย ไม่ได้มองนางเลยสักนิด

“เมื่อครู่ไม่ทราบที่ท่านอ๋องก็เสด็จมาชื่นชมบทเพลงด้วย หม่อมฉัน
ผิดไปแล้วเพคะ” ชวีซิงจวีเดินไปยังข้างกายเฮ่อเหิง แล้วมองหน้าบวม
นอยๆ ของอวินซิงอย่างนึกเสียดาย “แล้วที่นี่จะทำเช่นไรดีเพคะ”

ตอนนี้เองเฮ่อเหิงถึงหันไปมองใบหน้าก่อนข้างสะบักสะบอมทั้งยัง
น่าสงสารของอวินซิง ก่อนจะพูดอย่างไม่ใส่ใจอะไรมาก “เอาเถอะ เห็นสารรูป
อย่างนี้ก็หมดความสนใจจะชื่นชมเพลงแล้ว ยังไงเรากลับเลยดีกว่า” พูดจบ
ก็เห็นชวีซิงจวียิ้มบางๆ รู้สึกเพียงว่าระย้าปิ่นข้างมวยผมของอีกฝ่ายที่
สั้นน้อยๆ นั้นช่างทำให้ตาของตนเองคันยิบๆ จึงเสริมไปอีกประโยคว่า
“อีกประเดี๋ยวรีบกลับตำหนักกลาง เรายังรอกินมื้อกลางวันกับหวางเพย
อยู่ล่ะ”

“พระดำรัสของท่านอ๋อง หม่อมฉันจะลืมนได้อย่างไรเพคะ” ชวีซิงจวี
หัวเราะเบาๆ เสียงหนึ่ง คลื่นวูบไหวในสายตาบอวอลไปด้วยกลิ่นอายเย้ายวน
“ท่านอ๋องอย่าทรงลืมนเสียเองแล้วกันเพคะ”

เฮ่อเหิงอดที่จะยื่นมือไปลูบระย้าปิ่นที่ไต้หวันน้อยๆ นั้นสักเล็กน้อยไม่ได้
ก่อนจะยิ้มแล้วจากไป เมื่อออกจากเรือนชู่โยว เขาถึงหันไปมองเรือนชู่โยว
คราหนึ่ง แล้วพูดกับเจียนฉางซิ่นและหมิงเหอว่า “เราจำได้ว่าในคลังมี
ปิ่นหงส์เทพสายยิปกระย้าทองคำที่ทำได้ประณีตมากอันหนึ่ง พวกเจ้าให้คน
ส่งไปยังตำหนักกลางให้หวางเพยประดับเล่น”

ฉางเจียนซิ่นและหมิงเหอสองคนแลกเปลี่ยนสายตากัน ก่อนจะรับคำ
เพียงแต่รู้สึกค่อนข้างแปลกใจเท่านั้น เมื่อก่อนเห็นหวางเพยทรงมีท่าที่
อ่อนปวกเปียก มาวันนี้ถึงทราบว่ามีผลไปตามแล้ว ฝีมือนี้ช่างเผ็ดร้อนและ
เฉียบขาดยิ่งนัก ที่ยังคิดไม่ถึงก็คือ ท่านอ๋องกลับไม่ทรงพิโรธ เห็นทีคงจะให้
หวางเพยจัดการตำหนักในตามพระทัยแล้ว

หลังเฮ่อเหิงจากไป ชวีซิงจวีก็มองไปที่ใบหน้ามีดหม่นของอวินซิง

ก่อนจะยืมระรึ่นพลางให้มู่จิ้นพยุง กวาดตามองทั้งเรือนอีกครั้ง แล้วพูดว่า “ข้าก็เคยบอกแล้ว ว่าข้าเป็นคนมีเหตุผลและรักถนอมหญิงงาม วันนี้เจ้าทำตัวต่ำลบลู่เบื้องสูง แม้เป็นความผิดหนักหนา แต่ว่าคนงามหายาก ข้าจะละเว้นเจ้าสักครั้งแล้วกัน” พูดจบก็กะพริบตาอย่างเกียจคร้านแล้วมองไปทางนางกำนัลผู้ดูแลเรือน “วันหน้าเรือนชู่โยวนี้ เจ้าต้องจัดการให้ดี แม้จะลดของใช้ของแม่นางอวิ๋นซิงไปครั้งหนึ่ง ก็อย่าได้ละเลยนางเสียล่ะ”

นางกำนัลผู้ดูแลรับปาก แต่พอขบวนของหวางเพยจากไป นางก็ถุยน้ำลายใส่อวิ๋นซิงครั้งหนึ่ง ก่อนจะขึ้นเสียงว่า “ยังไม่มารับใช้แม่นางอวิ๋นซิงผู้สูงส่งของพวกเราอีกห้องอีก แม่นางเป็นถึงเซียนที่ขนาดหวางเพยยังไม่สูงศักดิ์พอให้นางรับใช้ พวกเราที่เป็นคนธรรมดาต้องรับใช้ให้ดี จะได้ไม่ถูกทำนองลงโทษเอา”

เมื่อจบคำพูดนี้ รอบด้านก็มีคนหลุดหัวเราะออกมาเบาๆ เมื่อครู่ทำนองตรงไม่ทอดพระเนตรอวิ๋นซิงตรงๆ เลยสักครั้ง คำพูดนี้ของนางกำนัลผู้ดูแลช่างบาดหัวใจเสียเหลือเกิน

๖

เมื่อออกจาก เรือนชู่โยว ชวีซิงจวีก็ยื่นมือไปประคองระย้าปิ่นข้างมวยผม แล้วฉีกยิ้มมุมปาก คิดไม่ถึงว่าตวนอ๋องผู้นี้ก็สนใจสิ่งของของสตรีด้วยเหมือนกัน สายตาของเขาตอนยื่นมือมาลูบระย้าปิ่นนี้ ทำให้เธอไม่กล้าสบตาตรงๆ เลยจริงๆ ท่านอ๋องผู้นี้ก็น่าสงสาร มีสิ่งที่ชมชอบอยู่แค่นี้ก็ต้องหลบๆ ซ่อนๆ

อันหลัที่ไม่รู้ว่าหวางเพยของตนเองกำลังจินตนาการท่านอ๋องเป็น ผักกาดขาวหัวเล็กที่อยู่ใต้ดินในหน้าหนาว^๑ เอ่ยปากทูลว่า “หวางเพยเพคะ บ่าวไม่เข้าใจ ทำไมถึงย้ายเจี้ยนอวีนไปตำหนักกลางเพคะ”

“เจ้านี่โง่จริงๆ เรื่องตื่นชินเช่นนี้ยังไม่เข้าใจอีกหรือ” มู่จิ้นมองรอบด้านแล้วพูดเสียงค่อย “เจี้ยนอวีนผู้นั้นเป็นคนของจวนอ๋อง ย่อมต้องไม่มีความรักดีต่ออวีนชิงเท่าใดนัก มาวันนี้หวางเพยทรงย้ายเจี้ยนอวีนไปตำหนักกลางได้ พรุ่งนี้ย่อมมีผู้อื่นคิดอยากไปเช่นเดียวกัน น้ำไหลลงสู่

---

^๑วลีเปรียบเทียบ หมายถึง น่าสงสารเป็นอย่างยิ่ง

ที่ต่ำ คนย่ำขึ้นที่สูง ใครจะรู้ว่าข้างกายสนมรับใช้อื่นไม่มีคนอย่ำขึ้นที่สูงเลย”

อินทวิฬพลันกระจ่างแจ้ง ทั้งยังตกใจในความเข้าใจที่มู่จิ้นมีต่อพระดำริของหวางเพย นางพอเข้าใจแล้วว่าทำไมหวางเพยถึงทรงวางมู่จิ้นไว้อันดับแรก นางมองหวางเพยและมู่จิ้น เป็นครั้งแรกที่ตระหนักได้ว่าหวางเพยทรงแตกต่างจากวันวานแล้ว

เรื่องที่หวางเพยทรงจัดการยอดพฐุหญิงงามแห่งเรือนชู่โยวได้แพร่สะพัดออกไปแล้ว ชวีซิงจวียังไม่ทันถึงตำหนักกลาง ระหว่างทางก็พบกับสาวใช้หลายคนเข้ามาทำความเคารพ และสาวใช้หลายคนนั้นก็คือคนข้างกายเชื่อเพยหรือสนมรับใช้อื่นๆ

พอถึงประตูตำหนักกลาง ชวีซิงจวีก็เห็นอวีจางและจินจันยืนอยู่ที่ปากประตู เห็นเธอลงกลับมา ทั้งสองก็เผยสีหน้ายินดีพร้อมเดินมาข้างหน้า “หวางเพยเพคะ เฝียนฉางซิ่นนำคนมาส่งของมากมาย บอกว่าท่านอ่องทรงมอบให้ท่านเป็นพิเศษเพคะ ตอนนี่เฝียนฉางซิ่นยังอยู่ ท่านจะพบสักหน่อยไหมเพคะ”

ชวีซิงจวีพยักหน้าน้อยๆ พอเข้าไปในเรือนกลางด้านนอกของตำหนักกลางก็เห็นเฝียนฉางซิ่นและซันทีไม่ก่คนยืนก้มหน้าหลุบตาอยู่ บนโต๊ะในห้องยังมีกล่องผ้าแพรและพับผ้าต่วนแพรวางไว้ ดูไปแล้วมีของไม่น้อยทีเดียว

เห็นหวางเพยเข้ามา เฝียนฉางซิ่นก็คำนวณแล้วทูลว่า “คำนวณหวางเพยพะยะคะ ของเหล่านี้เป็นท่านอ่องทรงใช้ให้บ่าวมาถวายให้ท่าน ท่านอ่องยังตรัสด้วยว่า ถ้าหวางเพยทรงต้องการสิ่งใด ทรงสั่งซ้ารับใช้ไปจัดการได้เลยพะยะคะ”

“ขอบพระทัยท่านอ่องแทนข้าด้วย” ชวีซิงจวีเปิดกล่องที่อยู่ด้านบนสุดด้านในเป็นปิ่นนกระจิบมรกตหนึ่งอัน เธอยิ้มแล้วปิดฝากล่อง “ให้เฝียนนกงต้องวิ่งมารอบหนึ่ง ลำบากกวงแล้ว”

“มิกล้าๆ” เฝียนฉางซิ่นรีบร้อนกล่าว มือทั้งสองทูลถวายกล่องผ้าแพร

ลายอักษรถวนฝู^๒ กล่องหนึ่ง “กล่องนี้เป็นสิ่งที่ท่านฮ่องทรงกำชับให้ป่วนนำมาถวายหวางเฟยเป็นพิเศษ หวังว่าหวางเฟยจะทรงโปรดพะยะคะ”

มู่จิ้นรับกล่องผ้าแพรมาวางไว้ในมือของสวีชิงจวี สวีชิงจวีเปิดกล่องออกก่อนจะเลิกคิ้วงามขึ้นน้อยๆ แล้วยื่นมือไปหยิบออกมาก ในห้องพลันมีเสียงอุทานเบาๆ

นี่คือปีนระย้าหงส์เทพอันหนึ่ง เพียงแต่งานฝีมือทำได้ประณีตอย่างหาได้ยาก แคชยับเบาๆ นกน้อยก็สยายปีกปรารถนาจะบินไปคล้ายมีชีวิตจริงก็ไม่ปาน มู่จิ้นที่ยืนอยู่ใกล้แทบมองเห็นร่องลายทุกเส้นสายบนหงส์เทพเขียวได้ชัดเจน ดวงลูกตานั้นคือหินโมราประดับชั้นดี มู่จิ้นมองตะลึงไปครู่หนึ่ง

“ช่างเป็นปีนระย้าที่งดงามนัก” แม้แต่สวีชิงจวีก็อดร้องอุทานไม่ได้ของเช่นนี้ลึถึงคู่ควรกับประโยคที่ว่า ฝีมือประณีตดังเทพสรรค์สร้าง ถึงจะเป็นเมื่อชาติก่อน เธอก็ไม่เคยเห็นของที่วิจิตรละเอียดอ่อนเช่นนี้ คิดว่าต้องเป็นสิ่งล้ำค่าของราชวงศ์ที่เล่าขานกันแล้ว สวีชิงจวียิ้มยิ้ม มองไปทางเฉียนฉางซิ่น “ลำบากเขียนกงกงแล้ว ปีนระย้านี้เข้าชั้นชอบนัก”

หมิงเหอที่เดินมาถึงหน้าประตูได้เห็นรอยยิ้มนี้พอดีถึงกับลอบอุทานในใจ ยิ้มนี้ช่างสว่างสดใสต้องใจผู้คน ถึงแม้จะเป็นเพียงเชื้อเพลิงและแม่นางอวิ้นซิงเมื่อเทียบกับท่านนี้แล้ว ยังต้องด้อยกว่าอยู่หลายส่วน เขาอดมองไปทางท่านฮ่องที่เสด็จอยู่ด้านหน้าไม่ได้ ไม่รู้ว่าท่านฮ่องทรงมีพระดำริเช่นไร

“ถ้าเจ้าชอบมัน ก็นับว่ามันมีที่ให้อาศัยประโยชน์แล้ว” เธอเหิงเดินไปตรงหน้าสวีชิงจวี หยิบปีนระย้ามาจากมือของนาง แล้วสลับเปลี่ยนกับปีนอันเดิมให้นางด้วยตนเอง

เข้ารับใช้ทั้งห้องกัมศิระชะลงต่ำโดยพร้อมเพรียง ท่านฮ่องกับหวางเฟยทรงสนิทสนมกัน พวกเขาหันไม่อาจมอง รอจนท่านฮ่องทรงเอย์อุทานชื่นชมพวกเขาถึงกล้าเงยหน้าขึ้นมา

---

^๒ การนำอักษรฝู (福) ที่หมายถึงความสุขมาออกแบบเป็นลายประดับของใช้หรือเป็นลายผ้าเพื่อความมงคล

“ช่างเหมาะกับเจ้าจริง ๆ” เฮ่อเหิงถอยหลังออกมาหนึ่งก้าว มองปิ่นระย้าที่อยู่ระหว่างเส้นผม ก่อนจะเผยสีหน้าพอใจ “เส้นผมของหวางเพยดำขลับดังน้ำหมึก ปักประดับปิ่นระย้านี้แล้วยิ่งงดงาม”

ชวีซิงจวีมีรอยยิ้มเงินอายุประดับบนใบหน้า ก้มหน้าไม่ยอมประสาธน์สายตากับเฮ่อเหิง เธอเป็นหญิงปุกฤษณผู้หนึ่ง แน่แน่นอนว่าชอบให้ผู้อื่นชมเธอ เพียงแต่คนตรงหน้าที่ชมเธอ นั้นไม่ธรรมดา ทำให้เธอไม่อาจเชื่อได้ว่านี่เป็นเพียงคำชมจริงแท้ธรรมดาเท่านั้น

ระยะเวลาที่ทั้งสองอยู่ร่วมกันยังไม่นาน ดังนั้นรอกจนทั้งสองนั่งลงแล้ว จึงไม่มีคำให้พูดมากมาย โชคดีที่สำหรับอาหารแต่ละจานที่ตั้งขึ้นโต๊ะลดทอนความเงียบระหว่างสองคนไปได้บ้าง

กฎห้ามเอ่ยวาทายมกินอาหารทำให้ทั้งสองรับมือกลางวันกันอย่างเงียบงัน แต่ก็ไม่มีบรรยากาศระอึกระอ่วน ชวีซิงจวีมองท่าทางการกินอาหารของเฮ่อเหิงแล้ว ไม่อาจไม่ยอมรับได้ว่าบุรุษตรงหน้าเธอ นั้นมีท่าทางการกินงดงามที่สุดเท่าที่เธอเคยเห็นมา มือที่ยกแก้วที่วาง เมื่อเทียบกับสิ่งที่เรียกว่ามารยาทของชนชั้นสูงเมื่อชาติที่แล้วแลดูชื่นตาสบายใจกว่ามาก

งามตาน่ากิน ท่าทางของเฮ่อเหิงทำให้ชวีซิงจวีเจริญอาหาร อดจะให้คนเต็มข้าวให้เธออีกถ้วยไม่ได้ แต่ว่าท่าทีของเธอในสายตาคนอื่นกลับกลายเป็นว่า *“ไอ้เห่ หวางเพยทรงมีรักลึกซึ้งให้ท่านอ่อนอย่างจริงแท้ พอมีท่านอ่อนแล้ว ขนาดข้าวยังสวยเพิ่มขึ้นอีกถ้วย”*

เฮ่อเหิงก็คิดไม่ถึงว่าชวีซิงจวีจะกินอย่างสบายอกสบายใจเช่นนี้ สตรีอื่นในจวนเมื่ออยู่ต่อหน้าเขาต่างกินดื่มทีละคำเล็ก ๆ รับประทานอาหารเสียงค่อย ทำให้พอเป็นหวางเพย เขากลับรู้สึกว่สายตาของหวางเพยที่มองตนเองนั้นแปลกประหลาดยิ่ง

มื้ออาหารกลางวันสิ้นสุดลง ชวีซิงจวีเห็นสาวใช้นั่งคุกเข่ายกอ่างทองเหลืองขึ้นสูงตรงหน้าตนก็รีบล้างมือแล้วให้ถอยไปด้านข้าง

เฮ่อเหิงมองชวีซิงจวีคราหนึ่ง ก่อนจะรั้งสายตากลับมาพร้อมพูดว่า “ร่างกายของหวางเพยก็ดีขึ้นแล้ว เราตวนอ่อนก็วางใจขึ้นมาก วันหน้า

ตำหนักในนี้ให้เจ้าเป็นผู้ดูแล มีสิ่งใดไม่เข้าใจก็ไม่ต้องกังวล เขียนนางขึ้น และหมิงเหอเป็นผู้ดูแลจวนทั้งสองคน ถ้ามีเรื่องยุ่งยากก็มอบให้พวกเขาจัดการ”

รับผ้าทอที่มูจิ้นส่งให้มาเช็ดมือ ชวีซิงจวีกล่าวว่า “หลายวันมานี้ ร่างกายของหม่อมฉันไม่ค่อยดี มิได้แบ่งเบาภาระท่านอ่องช่วยดูแลตำหนักในให้ดี หม่อมฉันไม่มีหน้าพบท่านอ่องแล้วพะคะ” พูดจบก็เหลือบมองเขียนนางขึ้น และหมิงเหอที่ยืนตรงมุมห้อง “พวกเขาทั้งสองดูแลเรื่องเล็กเรื่องใหญ่ของจวนได้ดียิ่ง คิดว่าวันหน้าหม่อมฉันคงไม่มีเรื่องให้ต้องลำบากใจเท่าไรพะคะ”

ได้ยินพระดำรัสนี้ของหวางเพย เขียนนางขึ้นและหมิงเหอก็ก้มศีรษะลงต่ำอีกเพื่อแสดงความถ่อมตนและเคารพ ถึงแม้พวกเขาจะเป็นคนที่ท่านอ่องให้ความสำคัญ แต่หวางเพยทรงเป็นนายหญิงของจวนอ่อง หวางเพยทรงกุมอำนาจตำหนักในถือเป็นเรื่องถูกต้องเหมาะสม พวกเขาเข้ารับใช้สองคนนับเป็นอะไรได้

วางน้ำชาที่ใช้กล้วยากไว้ด้านข้างพร้อมเช็ดมุมปาก เฮ่อเหิงเห็นท่าทางพิงพนักเก้าอี้อย่างเกียจคร้านของหวางเพยแล้วก็ยกยิ้มมุมปาก “ตำหนักในให้พวกเขาดูแลตลอดใช้การได้ที่ไหน วันหน้าเจ้าก็เอาใจใส่ให้มาก” เขาก็มหันหลังดูตา มองจอกชालายครามบนโต๊ะด้านหน้าคล้ายไม่เห็นความสำคัญของสตรีตำหนักใน “เจ้าเป็นหวางเพยของเรา ผู้อื่นล้าวนเทียบเจ้าไม่ได้”

คำพูดนี้นับเป็นคำมั่นสัญญาอันมีน้ำหนักของบุรุษแห่งราชวงศ์ที่มอบให้แก่ภรรยาแล้ว ชวีซิงจวีใช้หางตามองไปทางเฮ่อเหิง พอได้เห็นอีกฝ่ายเงยหน้าขึ้นมา สายตาทั้งสี่ประสาน ทั้งคู่พยายามให้รอยยิ้มบนใบหน้าของตนเองอบอุ่นยิ่งขึ้น คล้ายดังสามภรรยาชราที่เคียงคู่กันมาหลายปี ทำให้ผู้คนมองไม่เห็นถึงความผิดปกติสักครึ่งส่วน

“หม่อมฉันไร้ความสามารถ เพียงขอทุ่มเทสุดกำลังโดยไม่หวังสิ่งอื่น เพียงหวังให้ท่านอ่องเสด็จกลับบ้านมาแล้วมีสถานที่ให้ทรงพักผ่อนคลายพะคะ” ชวีซิงจวีเผยรอยยิ้มเจิดจ้า “ท่านอ่องทรงเชื่อใจหม่อมฉันถึงเพียงนี้ ช่างเป็นโชคดีของหม่อมฉันพะคะ”

เฮ้อเหิงมองรอยยิ้มสว่างสดใสของหญิงสาวตรงหน้า แล้วนึกถึงชาติกำเนิดของนาง แม้จะเป็นคุณหนูลูกภรรยาหลวงของจวนซางเต๋ออง แต่เสียดายที่เกิดมาไม่นาน มารดาแท้ๆ ก็สิ้นไป และเรื่องที่ซางเต๋อองรักใคร่ภรรยาใหม่นั้นได้แพร่สะพัดไปทั่วเมืองหลวงแล้ว ถึงขนาดมีคำร่ำลือว่าตอนทีภรรยาแแต่งของซางเต๋อองตั้งครรรค์ ก็มีความสัมพันธ์ไม่ชัดเจนกับภรรยาใหม่แล้ว ถึงขั้นใช้ *ลั่วเสินฟู*^๓ มาพรรณนาความรู้สึกของเขาที่มีต่อภรรยาใหม่ รจนภรรยาแแต่งตายไป ซางเต๋อองก็รีบบรรดาใหม่เข้าจวนทันที ทั้งยังใช้คำใน *ลั่วเสินฟู* มาตั้งชื่อลูกสาวที่อยู่ในจวน สร้างความอิจฉาให้คุณหนูและฟูเหรินของเมืองหลวงไม่น้อย และนั่นก็ทำให้ผู้คนสืมเลือนภรรยาเก่าที่นำส่งสารของซางเต๋อองและลูกสาวที่เพิ่งเกิดมาไม่นานไป

เมื่อคิดดังนี้ นามหวางเพยของตนเองก็ตั้งจากประโยคที่ว่า *‘ย่างบาทูกาล่องจรไกล ลากชายชุดเฉกหมอกพลิวางเบา’*^๔ ั้งนี้ ตั้งชื่อลูกสาวของภรรยาเก่าด้วยตัวแทนความรักลึกซึ้งที่ตนเองมีต่อภรรยาคนปัจจุบัน ไม่รู้ซางเต๋อองผู้นี้มีรักลึกซึ้งหรือไรหัวใจกันแน่ แต่สิ่งเดียวที่แน่ใจได้คือลูกสาวที่เกิดจากภรรยาเก่านั้นนำส่งสารยิ่งนัก ยิงดีที่นางยังมีสิ่งที่พึ่งพาได้ ไม่เช่นนั้นไม่แน่ว่าอาจไม่ได้เติบโตมาจนถึงทุกวันนี้ เฮ้อเหิงที่เกิดในราชวงศ์วุ่ตี้ถึงอุบายสกปรกซ่อนเร้นเหล่านั้น ตั้งแต่หวางเพยแแต่งเข้าจวนมาสินีสัยที่อเมลือเขาก็ไม่ได้แปลกใจ กลับเป็นสองวันนี่ที่ท่าทีของหวางเพยทำให้เขาคาดไม่ถึง

หรือที่แล้วมาหวางเพยของเขาปิดบังนิสัยแท้จริงไว้เพื่อเอาชีวิตรอดในจวนซางเต๋ออง เมื่อมายังจวนอ่องถึงค่อยๆ เปิดเผยนิสัยแท้จริงออกมา?

ซิวชิงจวีไม่สนใจในความคิดของเฮ้อเหิง เธอนั่งยิ้มพิงพนักเก้าอี้ รอให้เฮ้อเหิงเอ่ยปากอีกครั้ง บุรุษผู้ไม่ธรรมดา เธอไม่เอ่ยปากสะเพร่าพลั้งปาก

^๓“洛神賦” บทประพันธ์ชื่อดังสมัยสามแคว้นของเฉาเหว่ย ใช้กลอนเล่าเรื่องของความรักระหว่างมนุษย์กับเทพแม่ผดแห่งหุบเขาที่เรียกว่าลั่วเสิน ว่าตนเองได้พบกับหลัวเจินโดยบังเอิญตอนพลัดตกน้ำ และได้รักใคร่กับนาง โดยพรรณนาลั่วเสินว่างดงามเหนือภาพ

^๔กลอนชมความงามของหญิงสาว ซึ่งชื่อของนางเอก ซิงจวี (輕裾) แปลว่า ชุดกระโปรงบางตั้งจากคำหนึ่งในกลอนบทนี้

ไปแล้วเพิ่มความลำบากให้ตนเอง

“หวางเพยไม่ต้องกังวลให้มากมาย เจ้าเป็นหวางเพยของเราตวนอ่องฐานะสูงส่ง ถ้าเข้ารับใช้ในจวนทำไมดีพอที่ไล่ไปได้ตามใจ” เฮ่อเหิงหรือตาเล็กน้อย “จวนตวนอ่องของเราไม่อาจอดกลั้นต่อเข้ารับใช้ที่ปิดบังเบื้องสูง หลอกหลวงเบื้องต่ำได้”

“เพคะ” ชวีซิงจวียิ้มๆ แล้วเบี่ยงประเด็นสนทนาไปสู่เรื่องเล็กน้อยที่ไม่สำคัญ

ทั้งคู่พูดคุยกันเป็นเวลาครึ่งก้านธูป เฮ่อเหิงถึงลุกขึ้นยืนแล้วพูดว่า “ร่างกายของเจ้าเพิงหายดี ให้พักยามบ่ายสักครู่ ตอนเย็นข้าค่อยมาหาอีก”

พบว่าเฮ่อเหิงเปลี่ยนคำเรียกตนเองจาก “เราตวนอ่อง” มาเป็น “ข้า” ชวีซิงจวีก็พลันเข้าใจ อย่างน้อยตวนอ่องท่านนี้ก็มีความรู้สึกให้เกียรติต่อเธอบ้างแล้ว เธอลุกขึ้นยืนตามเสด็จไปส่งถึงปากประตู มองคนเดินห่างออกไปทีละน้อย รอยยิ้มบนใบหน้าถึงรางเลือน

มุ่จิ้นที่ตามมาอยู่เบื้องหลังเห็นเธอมีสีหน้าเรียบเฉย ลังเลเล็กน้อยก็เอ่ยปาก “หวางเพยเพคะ คิณนี้ท่านอ่องเสด็จมา ต้องทำเช่นไรบ้างเพคะ”

ชวีซิงจวีเลิกคิ้วน้อยๆ มาถึงวันนี้แล้ว เธอก็ไม่ขอเล่นตัวถึงขนาดไม่ยินยอมร่วมเรียงเคียงหมอนกับท่านอ่อง เธอใช้ผ้าเช็ดหน้าซับเหงื่อที่ไม่ได้อยู่จริงบนแก้ม “ควรทำเช่นไรก็ทำเช่นนั้น ข้าจะไปพักผ่อนสักหน่อย อีกหนึ่งชั่วยามค่อยรับใช้ข้าอาบน้้า”

เห็นหวางเพยมีสีพระพักตร์ปกติ มุ่จิ้นถึงเผยรอยยิ้มบางอีกครั้งพร้อมทูลว่า “ป่าวจะเรียกคนไปเตรียมการทันทีเพคะ”

ชวีซิงจวีพยักหน้า ก็มหน้าหลุบตาพลงลูบไปหู ต้องมามีอะไรกับคนที่ไม่คุ้นเคยเร็วขนาดนี้ มันน่าเขินอายอยู่หน่อยๆ นี่

๗

ท่านอ่อง เสด็จไปตำหนักกลาง ข้ารับใช้ในตำหนักแต่ละคนย่อมยินดี
จนยิ้มแก้มปริเป็นธรรมดา ต่างพากันเริ่มลงมือเตรียมพร้อม แพบ่อยากจะ
เก็บกวาดทั้งตำหนักใหม่เลยเสียด้วยซ้ำ

ซวีชิงจวิกลับเป็นผู้ที่แลดูสงบนิ่งมากที่สุดในตำหนักใน เธอสยายผม
ที่เปียกชื้น ปล่อยให้จินจั้นเซ็ดผมให้ตนเอง อันหลิวทำมือ อวีจันทำเท้า
ส่วนมู่จิ้นเลือกชุดกับเครื่องประดับให้เธอ

“พระบาทของหวางเฟียงดงามเหลือเกินเพคะ” อวีจันชม เท้าของ
หวางเฟียงขาวผ่อง นิ้วเท้ากลมกลิ้ง บีบจับแล้วนุ่มเนียนนัก ครูหนึ่งนางก็
อุทานขึ้นมาอีกว่า “ครั้งก่อนนั้นเซี่ยเต็นระบำต่างชนเผ่า ท่านอ่องตรัสชมว่า
ข้อเท้าของนางงดงาม บ่าวเห็นว่านางนั้นด้อยกว่าหวางเฟียงไกลลิบเลยเพคะ”

“นางนับเป็นตัวอะไรได้ นำมาเปรียบกับหวางเฟียงได้หรือ” มู่จิ้นเลือก
หยิบปิ่นหยกแดงออกมาจากกล่อง ได้ยินคำพูดนี้ซ้องอวีจันก็หัวเราะเยาะ
“แค่คนชั้นต่ำผู้หนึ่ง ยังมีคำพอให้เจ้าเอ่ยถึงอีก”

อวีจันเพิ่งคิดขึ้นได้ว่าปิ่นเซี่ยเดิมที่เป็นนางกำนัลข้างกายของหวางเฟียง
ต่อมาตั้งใจท่านอ่องได้ ถึงได้กลายเป็นหงฟางจึงรีบพูดขึ้นว่า “พี่หญิงมู่จิ้น

อย่าได้โกรธ ข้าแค้นมองพระบาทงามของนางเพยจนสมองโง่งมไปแล้ว”

ได้ยินวาทจาอ้อล้อปกป้องตนเองทั้งทางตรงทางอ้อมของนางกำนัลทั้งสอง ชวีซิงจวีก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ “พวกเจ้าพูดเช่นนี้ ถ้าให้คนอื่นได้ยินเข้า คงนึกว่านางเพยของพวกเจ้าเป็นนางเขียนสวรรค์ชั้นเก้า พวกเจ้าฟังกันได้ แต่ซำรับไม่ไหว ทำเสร็จแล้วก็พยุ่งซำลุกขึ้น ซ้ำคงทนฟังต่อไปไม่ไหวแล้ว”

พูดจบประโยคนี้ นางกำนัลสองสามคนก็หัวเราะออกมา ส่วนในใจล้วนโล่งอก ท่าทีของนางเพยแสดงให้เห็นว่าไม่ได้เก็บเรื่องของปิ่นเซียไว้ในใจอีกต่อไป

ชวีซิงจวีชอบกระโปรงชายแขนกว้างเป็นพิเศษ ดังนั้นท้ายที่สุดแล้วก็เลือกกระโปรงชายแขนกว้างสีแดงชุดหนึ่ง กระโปรงสีแดงสดดั่งเปลวเพลิง ขับผิวของเธอให้กระจ่างแวววาวดั่งหิมะ สิ่งมูจิ้นเกล้ามวยผมให้ตนเองตามแต่ใจแล้วจึงใช้ปิ่นหยกแดงปักตรึงไว้ จากนั้นก็นั่งฟังเก้อ้อ แล้วเริ่มพลิกอ่านเรื่องราวของวีรบุรุษสาวงามเล่มหนึ่ง

มิใช่ว่าเธอสนใจเรื่องราวเหล่านี้ แต่กิจกรรมฆ่าเวลาในสมัยโบราณน้อยเกินไป เมื่อพลิกไปได้สองหน้าก็ไร้ความสนใจอ่านเรื่องชายยากกับหญิงสาวสวยรวยชาวซึ่งอินทรนดีในสมัยโบราณอีกต่อไป เห็นสีของท้องฟ้ามืดลงแล้ว เธอก็ให้คนเตรียมสำหรับอาหาร

“นางเพย ท่านอ่องยังไม่เสด็จมา หากท่านอ่องเสด็จมาแล้วยังไม่ได้เสวย แต่ท่านกลับเสวยแล้ว...” มูจิ้นเอ่ยขึ้นอย่างกังวล “ถ้าทรงหิวแล้วมิสู้ให้ห้องเครื่องถวายพวกข้าตัวต้มก่อน”

“จนกระทั่งเวลานี้แล้ว ท่านอ่องไหนเลยจะเสด็จมาเสวยที่นี่” ชวีซิงจวีโบกมือ “เจ้าไปเตรียมตามที่ข้าสั่งก็พอ” ตัวต้มไร้รสชาติพวกนั้นอร่อยที่ไหนกัน เธอไม่ชอบกินของจำพวกน้ำแกงเหล่านั้น

พอเฮ้อเหิงเดินเข้ามาในตำหนักกลางก็เห็นนางกำนัลยกถาดสำหรับอาหารเปล่าออกมา โบกมือไล่เหล่านางกำนัลที่ทำความเคารพ ในใจของเฮ้อเหิงลับสน

ปนเป คล้ายเป็นความรู้สึกหดหู่ที่ว่า ‘หวางเพยไม่รอกินข้าวพร้อมข้า ฐานะของข้าคงไม่สูงส่งพอ’

เมื่อเข้าไปในห้อง เธอเขาก็เห็นหวางเพยที่นั่งอยู่ริมโต๊ะกลมกำลังล้างมือเตรียมกินข้าวในสายตาแรก ชุดกระโปรงแดงชายแขนกว้างนั้นข้างตั้งดูดูส่ายตา ทำให้เขาไม่อาจไม่ให้ความสนใจหวางเพยตั้งแต่เข้ามาในคราแรก แต่มองครานี้ยิ่งรู้สึกเกินคาดคิดแล้ว หญิงสาวชุดแดงสดที่กำลังเช็ดมือขาวหยกด้วยท่าที่เกียจคร้านคือหวางเพยของเขาแน่หรือ!

“ท่านอ่องเสด็จมาแล้ว?” ชวีซิงจวีวางผ้าเช็ดมือลง ยิ้มแล้วยืนขึ้นพูลว่า “สวยหรือยังเพคะ ถ้ายังไม่ได้สวย ก็รับอาหารด้วยกันเถิดเพคะ”

ถึงแม้จะกินมาแล้ว แต่เฮ้อเหิงที่รู้สึกว่ามันยังกินได้อีกหน่อยก็นั่งลงตามคำชวน จับส่ายตามองที่ปอยผมซึ่งไหวหน่อยๆ ข้างแก้มของชวีซิงจวี จนกระทั่งชวีซิงจวีน้ำน้ำแกงปึกไก่ไข่มุกมาวางไว้ตรงหน้าเขาด้วยตนเองแล้วถึงเอ่ยปากพูดว่า “หวางเพย ทำไมเวลานี้แล้วถึงเพิ่งรับอาหาร”

ชวีซิงจวียกยิ้มมุมปาก “เมื่อครู่ไม่มีใครทิว จึงกินข้าเล็กน้อยเพคะ”

เฮ้อเหิงพยักหน้า รู้สึกว่าหัวใจของตนพึ่นพุ้นขึ้นมาบ้างแล้ว แม้หวางเพยจะอธิบายเช่นนั้น แต่เขาคิดว่าหวางเพยคงรอตนอยู่สักครู่ถึงเพิ่งกินข้าว ท่านอ่องที่คิดว่าศักดิ์ศรีของตนถูกเติมเต็มยกน้ำแกงขึ้นมาจับคำหนึ่ง พลันรู้สึกว่่าที่แท้ตนเองกระหายถึงเพียงนี้

หลังกินข้าวเสร็จ ชวีซิงจวีก้ล้างมือ ดื่มน้ำชากลั้วปากเช่นเคย จากนั้นเธอก็พบว่าน้ำชาหอมกลั้วปากของวันนี้มีรสชาติเข้มข้นกว่าเดิมเล็กน้อย มองเฮ้อเหิงที่นั่งตรงข้ามตนเองคราหนึ่ง ถึงเข้าใจว่าจุดประสงค์ของเงินจันที่ขึ้นไค้งกายอยู่ใกล้เธอคืออะไร

รอกจนของบนโต๊ะถูกเก็บไปหมดแล้ว เฮ้อเหิงกับชวีซิงจวีก้ไปนั่งลงบนเก้าอี้มีพนักพิงที่สบายมากกว่าเดิม พลองใช้ให้คนจุดเทียน

“นอกจากคืนวันแต่งงานแล้ว ข้าไม่เคยเห็นหวางเพยสวมชุดแดงอีกเลย” เฮ้อเหิงยิ้ม มองชวีซิงจวีจากศีรษะจรดเท้า “แต่สีนี้ก็เหมาะกับหวางเพยมาก”

ชวีชิงจวียิ้มน้อยๆ เห็นพวกของมู่จิ้นจุดเทียนในห้องด้านในแล้ว ก็ใช้มือเขี่ยปอຍผสมข้างแก้มเล่น “ผู้คนต่างกล่าวว่า สตรีแต่งงานเพื่อคนที่รักนาง คิดว่าหม่อมฉันคงทำให้ท่านอ่องทรงพอพระทัยแล้ว”

เฮ่อเหิงเลิกคิ้ว ยืนขึ้นแล้วเดินไปตรงหน้าชวีชิงจวี ค่อยๆ จับปอຍผสมนั้นขึ้นมา “แน่นอนว่าหวางเพยทำให้ข้าพอใจ ช่วงสองวันมานี้ หวางเพยทำข้าประหลาดใจมาก”

ชวีชิงจวีเขิดปลายคาง ยิ้มหวานให้เฮ่อเหิง “หึ่ ๆ”

เข้ารับใช้รอบด้านเห็นสถานการณ์เช่นนี้ หมิงเหอกับมู่จิ้นแลกเปลี่ยนสายตากัน ทั้งสองโบกมือ คนทั้งห้องก็ถอยออกมาในชั่วอึดใจเดียว

หมิงเหอเอื้อมมือไปปิดประตูให้ดี เห็นนางกำนัลใหญ่ข้างกายหวางเพยยังยืนอยู่ด้านข้าง เมื่อเดินมาไกลหลายก้าวเห็นนางยังตามมา ถึงพุดขึ้นด้วยเสียงแผ่วเบา “อีกสักครู่พวกเราต้องสังเกตว่าเจ้านายยังทรงประสงค์สิ่งใดอีกหรือไม่” นางกำนัลข้างกายของหวางเพยล้วนใช้ดอกไม้ตั้งชื่อทั้งหมด เขาจำได้ว่าคนนี้คล้ายจะเป็นมู่จิ้นที่ทรงไว้พระทัยที่สุด

มู่จิ้นพยักหน้าน้อยๆ ก่อนตอบเสียงค่อย “หมิงเหอกงโปรดวางใจ” ไครมีใช้คนที่เจ้านายให้ความสำคัญบ้าง ต้องรับใช้คนเช่นไร มิใช่หมิงเหอคนเดียวที่เข้าใจ

หมิงเหอเห็นนางวางใจไม่มากก็ไม่เอ่ยปากอีก นึกถึงท่าทีของหวางเพยในวันนี้ ก็อดคิดไม่ได้ว่าหวางเพยท่านนี้ยังมีได้ลงมือเท่านั้น พอลงมือก็ทำให้ผู้คนตกตะลึงงัน ทั้งที่เป็นชุดผ้าไหมแดงธรรมดาเท่านั้น ทำไม่ถึงมองแล้วมีกลิ่นอายที่บรรยายไม่ถูกได้

ลูบคางแรงๆ หลายที หมิงเหอยังยืนนิ่งอยู่ที่มุมหนึ่ง จับสังเกตการเคลื่อนไหวในห้อง ด้วยเกรงว่าจะสังเกตไม่เห็นคำสั่งจากเจ้านาย และทำให้ผู้อื่นช่วงชิงตำแหน่งที่ตนเองดำรงอยู่ทุกวันนี้ไป

การประลองในห้องระหว่างเฮ่อเหิงและชวีชิงจวีได้เคลื่อนไปถึงบนเตียงแล้ว เวลานี้เสื้อผ้าของทั้งสองหลุดลุ่ย คนหนึ่งแข็งขันฮึกเหิม คนหนึ่งอ่อนหวาน

ดั่งใหม่ เหลือเพียงก้าวสุดท้ายเท่านั้น

“หวางเพยช่างอร่อยลื่น” เธอเหิงพนลมแผ่วเบาที่หลังใบหูของชวีชิงจวี ครั้งหนึ่ง น้ำเสียงติดแหบพร่า ปลายลิ้นลากผ่านลำคอเนียนนุ่ม พอใจที่ได้เห็นคนเบื้องล่างลั่นระริก

ชวีชิงจวีพลิกมือโอบรอบคอของเธอเหิง ใช้นิ้วทำลากผ่านหลังเท้าของเขาเบาๆ สีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม “ท่านอ่องกิงตามาน่ากินเพคะ”
ไอ้ย ฝีมือการปลุกเร้าของผู้ชายคนนี้ช่างสูงส่งนัก

“เราจะทำให้หวางเพยรู้ว่าใครกันแน่ที่งามตาน่ากิน” เธอเหิงที่ถูกหวางเพยยั่วเย้าเสียดจนเจริญอาหาร ดึงสิ่งปกปิดหน้าอกเพียงชั้นเดียวของชวีชิงจวีออก เห็นหน้าอกที่กระเพื่อมน้อยๆ รู้สึกเพียงว่าไฟในใจไหมแรงอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน แสบอยากจะกัดหน้าอกของสตรีผู้นี้สักคำ ผากรอยของตนเองไว้บนผิวนางเนียนนี้

ครู่หนึ่งที่ไม่รู้ว่าใครจุดไฟของใคร ริมฝีปากของทั้งสองประกบเกาะเกี่ยว ไฟนั้นจะเช่นไรก็ขยับยังไม่อยู่อีกแล้ว ไฟร้อนแรงพลันลุกลามคุกรุ่น ผ้าห่มแดงพลิกเป็นระลอกคลื่น ลมฤดูใบไม้ผลิโชยพัดอีกครั้งและอีกครั้ง สุขสมถึงขีดสุด

เธอเหิงรู้สึกสมอารมณ์หมายอย่างไม่เคยได้รับ จนกระทั่งปลดปล่อยครั้งสุดท้ายแล้ว เขาก็โอบร่างหอมนุ่มนัมของหญิงสาวเข้ามากอดไว้ในอ้อมอกใช้น้ำเสียงแหบพร่าพูดยิ้มๆ “หวางเพยช่างเป็นอัญมณีล้ำค่าของข้าเสียจริง”

แม้จะบอกกันว่าน้ำคำของผู้ชายหลังจากสุขสมแล้วเชื่อไม่ได้ แต่ก็ไม่อาจส่งผลกระทบต่ออารมณ์ดีหลังกินอิมของชวีชิงจวีได้ เธอปล่อยให้บุรุษที่นับว่าชั้นเลิศโอบกอดตนเอง ก่อนจะอำปากหา

เห็นหญิงสาวในอ้อมอกงวงนอน เธอเหิงก็ส่งเสียงดังกว่าเดิม “เรียกคนมา เตรียมน้ำ”

หมิงเทอที่รออยู่ด้านนอกโบกมือให้คนยกถังอาบน้ำใส่ น้ำร้อนเข้าห้องไปกัมหน้าลงนับเวลาเสียบๆ นี่ก็ผ่านไปเกือบหนึ่งชั่วโมงแล้ว เห็นที่ท่านอ่องกับหวางเพยจะทรงรักกันลึกซึ้งดั่งไฟไหม

อาบน้ำเสร็จอย่างเกียจคร้าน ซวีซิงจวีก็ไม่สามารถเสื้อผ้า เพียงห่มผ้าไปร้อง
ขึ้นหนึ่งแล้วเดินไปยังเตียงนอน

เฮอเหิงเห็นท่าหยอกเปลือยเปล่านั้น ทั้งยังมีริ้วขานและต้นแขนขาวผ่อง
แววตาก็มืดเปลี่ยน ก้มตัวแล้วอุ้มคนไปโยนไว้บนเตียง จากนั้นใช้ผ้าห่ม
คลุมตัวไว้ให้เรียบร้อย แล้วจึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงแหบพร่าว่า “นี่หวางเพยกำลัง
ยั่วเรารึนหรือ”

ซวีซิงจวีส่งเสียงหัวเราะ ดึงมือข้างหนึ่งออกจากผ้าห่ม กระดิกนิ้วชี้
พร้อมพูดว่า “นี่ต่างหากถึงเรียกว่ายั่วท่านอ่องเพคะ”

เห็นท่าทางหยอกหมาล้อแหมของนางแล้ว เฮอเหิงก็อดกลั้นไว้ไม่อยู่
อีกต่อไป ตวัดผ้าห่มออกแล้วกอดตัวคนไว้เบื้องล่างของตน

หมิงเหอได้ยินการเคลื่อนไหวภายในห้องก็รีบซำรับใช้ที่จะเข้าไปยก
ถึงน้ำไว้ก่อนจะมองไปทางดวงจันทร์บนขอบฟ้า ฤดูใบไม้ผลิไม่ได้ผ่านพ้น
ไปแล้วหรือ

เช้าวันถัดมา ท่านอ่องเสด็จออกจากห้องไปด้วยสี่พระพักตร์แซมขึ้น ส่วน
ซำรับใช้ที่รอรอนนิตีหวางเพยด้านนอกก็ยังยืนอยู่ที่เดิม ได้ยินท่านอ่องทรง
รับสั่งไม่ให้ซำรับใช้ไปรบกวนหวางเพยซึ่งพักผ่อนแล้ว หมิงเหอที่ตามเสด็จ
ท่านอ่องก็อดลอบอุทานชื่นชมไม่ได้ ไม่เสียทีที่เป็นหวางเพย มิทันไรก็ช่วงชิง
พระทัยท่านอ่องกลับมาได้แล้ว

ภายในห้อง ซวีซิงจวีนอนต่ออีกครั้งช่วยยามถึงเรียกให้คนเข้าไปรับใช้
ในห้อง พวกของมูจิ้นกับอันหลิวที่ร่ออยู่นานแล้วก็นำนางกำนัลทั้งหลายเข้าห้อง
อย่างเงียบๆ

“หวางเพย” มูจิ้นเห็นรอยประทับบนโพลาร้าของหวางเพยแล้ว ก็เบน
สายตาไปเล็กน้อย แล้วรีบรับใช้สวมเสื้อผ้าชั้นใน ก่อนจะเลือกกระโปรง
ลายนกบินล่อนบุผาชายลากพื้นให้ซวีซิงจวีสวมใส่

รอนซวีซิงจวีล้างหน้าเสร็จแล้วนั่งลงแต่งหน้าหน้ากระจก มูจิ้นถึง
เอ่ยปากว่า “หวางเพย วันนียามท่านอ่องเสด็จกลับ สี่พระพักตร์ดีมากเพคะ”

ซวีซิงจิวี่ส่งปิ่นระย้าข้างมวยผมที่เลือกแล้วให้นาง พยายามบังคับให้
แก้มตนเองมีรอยแดงระเรื่อของความเขินอายอยู่สองส่วน “พูดเลอะเทอะ
อะไรนะ ยังไม่ไปดูอีกว่าห้องเครื่องส่งสำหรับมาหรือยัง”

มู่จิ้นเห็นหวางเพยเขินอายก็ได้แต่ยิ้มแล้วพูดว่า “ได้ๆๆ บ่าวจะ
ไปดูเดี๋ยวนี้เพคะ จินจัน อวี๋จัน อยู่รับใช้ให้ดี ข้ากับอิ่นหลิวจะไปดู
สักหน่อย” อวี๋จันเป็นคนทีเก๋ล้มผมได้สวยที่สุดในหมู่พนักงานัล ดังนั้นนาง
จึงได้รับใช้เก๋ล้มมวยให้หวางเพยอยู่มาครั้ง

รองจนออกจากห้องแล้ว มู่จิ้นกับอิ่นหลิวถึงเผยสีหน้ายินดี คราวนี้
ในที่สุดหวางเพยก็ค่อยๆ มีที่ยืนหยัดมันคงในจวนอ่องแห่งนี้แล้ว

อิ่นหลิวพูดยิ้มๆ ว่า “วันเกิดของซางเต๋อกงในเดือนหน้า รอหวางเพย
ไป ดูสิว่ายังมีใครกล้าเหิมเกริมได้อีก”

เมื่อมู่จิ้นคิดถึงเรื่องและคนของจวนซางเต๋อกงที่หน้าหนักอกหนักใจแล้ว
สีหน้ายินดีก็เบาบางลงหลายส่วน ก่อนถอนหายใจแล้วพูดว่า “ขอเพียง
ทำนอ่องทรงดีต่อหวางเพยดังเช่นสองวันนี้ เช่นนั้นจวนซางเต๋อกงก็จะมี
ใครกล้าไม่เคารพหวางเพย”

จวนซางเต๋อกงนั้นจะสูงศักดิ์เกินจวนอ่องไปได้หรือ เพียงหวังว่า
เมื่อถึงเวลานั้น หวางเพยจะไม่ทรงกำเริบนิสัยที่อมะลือเช่นนั้นแล้วปล่อยให้
คนจวนนั้นทำลายความสูงศักดิ์ไป

๘

เวียนมาถึง วันเข้าพบเพื่อทำความเคารพอีกครั้ง เหล่าเชื้อเพย
สนมรับใช้มาถึงห้องชั้นนอกของตำหนักกลางตั้งแต่เช้า ทำที่ของพวกนางคราวนี้
ระมัดระวังมากกว่าคราวก่อน และปฏิบัติต่อข้ารับใช้ตำหนักกลางอย่างเกรงใจ
ยิ่งขึ้นไม่น้อย

จินจั้นนำนางกำนัลน้อยรินน้ำให้คนทั้งหลาย จากนั้นก็ยืนเงียบ ๆ อยู่
ด้านข้าง

“แม่นางจินจั้น วันนี้พวกเรามาเข้าไปสักหน่อย มิรู้ว่ารบกวนการ
พักผ่อนของหวางเพยหรือไม่” เฝิงเซ่อเพยเผยสีหน้ารู้สึกผิด มองไปทาง
เรือนกลางคราหนึ่ง “ช่วงหลายวันนี้คิดว่าหวางเพยคงจะทรงงานยุ่งนัก ต้อง
เหนื่อยล้าแล้ว” จะไม่ยุ่งได้หรือ ไม่เพียงกุมอำนาจของตำหนักในไว้ใหม่กำมือ
แต่ยังใช้กลอุบายรังแกท่านอ่องไว้ที่ตำหนักกลางได้ทุกคืน ฝีมือของหวางเพย
ผู้นี้ไม่น้อยเลยทีเดียว

“เฝิงเซ่อเพยกล่าวหนักไปแล้ว” จินจั้นย่อกาย พุดด้วยดวงตายิ้มแย้ม
“ช่วงนี้งานของตำหนักในมีไม่มาก และท่านอ่องก็ทรงรักถนอมหวางเพย
ไหนเลยจะทรงได้รับความเหน็ดเหนื่อย ขอเฝิงเซ่อเพยไม่ต้องกังวล อีกสักครู่

หวางเพยก็จะเสด็จมาแล้ว”

เฟิงจื่อจินคาดไม่ถึงว่าคำพูดของตนเองจะถูกตอกกลับมา ก็ชะงักไปเล็กน้อยถึงพูดขึ้นว่า “หวางเพยทรงไม่เป็นอะไรก็เป็นบุญที่สุดของพวกเรา พี่หญิงน้องหญิงทั้งหลายแล้ว”

ชวีซิงจวีเดินมาถึงหน้าประตูก็ได้ยินประโยคนี้ของเฟิงจื่อจิน ไม่พูดจาก่อน แต่เดินหัวเราะเข้าประตูไป “ความห่วงใยของเฟิงเซ่อเพย ข้าจดจำไว้แล้ว”

ทั้งสี่คนได้ยินเสียงหัวเราะก็พากันมองไปทางปากประตู พลันเห็นชวีซิงจวีสวมใส่ชุดกระโปรงยาวลากพื้นสีเมฆอัสตงปักลายหงส์เทพสีเงินอันซับซ้อนเดินเข้ามา กระโปรงยาวที่ลากพื้นนั้น คล้ายลากผ่านใจของพวกนาง ทำให้เกิดความอึดอั้นในหัวใจอย่างบอกไม่ถูก

ทุกคนยืนขึ้นทำความเคารพชวีซิงจวีโดยพร้อมเพรียงทันทีเมื่อเห็นกระโปรงเมฆอัสตงเคลื่อนผ่านครรลองสายตาของตน หางอั้งดงามของหงส์เทพนั้นทิ่มแทงจนดวงตาปวดร้าว

“ทุกท่านไม่ต้องมากพิธี นั่งลงได้” ชวีซิงจวีนั่งบนเก้าอี้หน้าสุด โบกมือให้ทุกคนนั่งลงที่เดิม มองสีท้องฟ้าด้านนอกแล้วก็พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงติดขอกภัย “วันนี้ตื่นเข้าไปสักนิด ให้พวกเจ้ารอนานแล้ว”

แน่นอนว่าพวกนางไม่มีใครกล้ารับคำขอกภัยนี้จริงๆ เพียงยิ้มรับว่ามีได้รอนานเพียงใด จากนั้นก็รอคำอบรมจากชวีซิงจวี

“ทุกท่านต่างเป็นคนของท่านอ๋อง ข้าก็ไม่มีอะไรต้องกำชับ พวกเจ้ารับใช้ท่านอ๋องให้ดีก็พอ” ชวีซิงจวีใช้มือซ้ายประคองถ้วยชา มือขวาแฉ่มฝ่าถ้วยให้เปิดอ้าเล็กน้อย ไม่มองสีหน้าของคนที่นั่งอยู่เบื้องล่าง “ท่านอ๋องทรงมอบตำแหน่งนี้ให้ข้า ข้าเองก็มีโชคโคตรร้าย เพียงแต่ไม่อาจดกกลั่นต่อคนที่ไว้กฏระเบียบ ถ้าผิดกฏระเบียบ ข้าจะไม่มองว่าเป็นใครหน้าไหน เพียงจัดการลงโทษเท่านั้น เมื่อถึงตอนนั้นอย่าได้โทษว่าหวางเพยผู้นี้ไม่ไว้หน้าพวกเจ้าลองใคร่ครวญดูเองแล้วกัน”

ไม่คาดคิดว่าหวางเพยจะพูดออกมาตรงๆเช่นนี้ เฟิงเซ่อเพยชะงักไปชั่วครู่ แม้นางรู้ลึกว่าคำพูดนี้คล้ายจะมุ่งมาที่นางโดยตรง แต่ก็พูดไม่ออก

ลักประโยค เห็นอีกสามคนยืนขึ้นแสดงท่าทีว่าจะเคารพภักฐะเรียบร้อยแล้วแต่ยืนขึ้นตาม และเอ่ยตอบรับหลายประโยคด้วยน้ำเสียงอ่อนน้อมเปี่ยม

“ในเมื่อทุกคนเข้าใจแล้ว ข้าจะไม่พูดมากความอีก” วางถ้วยชาลง ชวีชิงจวีมีสีหน้าอ่อนโยนขึ้นเล็กน้อย “ข้าได้ยื่นเงื่อนไขจนขึ้นพูดว่าหลายวันก่อน ในจวนได้ฝ่ามาหลายพับ อีกสักครู่จะให้คนแบ่งไปให้พวกเจ้าที่ตำหนัก อากาศยามนี้เริ่มเย็นแล้ว พวกเจ้ารับผ้าพวกนี้ไปตัดชุดใหม่เถิด” พูดจบก็ยกถ้วยชาขึ้นมาแล้วเดินไปด้านนอกน้อยๆ

ทุกคนล้วนมีสายตาเฉียบคม เห็นเช่นนี้แล้วก็เอ่ยลาโดยพร้อมเพรียงกัน รอจนออกจากตำหนักกลางแล้ว เฝิงจื่อจินก็เคঁนเสียงเยือกเย็นหนักๆ ครั้งหนึ่ง “ใช้ผ้าไม่กี่พับมาทำตัวเป็นคนดี คิดว่าโล่งขาทานหรือยังไงกัน!”

เจียงหย่งชวีที่เดินอยู่ด้านหลังได้ยินเสียงโอดครวญประโยคนี้ก็รังเกียจให้ช้าลง รักษาระยะห่างจากนางให้ไกลขึ้นอีกนิด

รอจนหญิงสาวทั้งหลายจากไปแล้ว ชวีชิงจวีถึงลุกขึ้นยืน อ้าปากท้าวพร้อมเอ่ยว่า “ตั้งสำรับได้” เธอมีไซภรรยาผู้อ่อนหวานเพียงพร้อม แม้จะไม่โหดร้ายต่อหญิงสาวไม่รู้โอ้ไหนโอ้เห่นโดยไร้เหตุผล แต่ก็ไม่ขอสวมบทบาทผู้ทรงคุณธรรม ส่วนท่านอ่องจะทรงคิดเช่นไร นั่นก็เป็นเรื่องของท่านอ่องแล้ว

สะบัดชายแขนเสื้อกว้าง ชวีชิงจวียิ้มๆ ชุดในสมัยโบราณนี้ช่างประณีต แล่งดงามจริงๆ

หลังจากกินมื้อกลางวันเพียงลำพังเรียบร้อย เช่อเหิงพลางเซ็ดมือพลางเอ่ยปากว่า “เราจำได้ว่าสองวันก่อนจวนซางเต๋องส่งเทียบเชิญมา บอกว่าเป็นวันเกิดของซางเต๋องง”

หมิงเหอรับผ้าทอมาจากพระหัตถ์ของท่านอ่อง “หลายวันก่อนจวนซางเต๋องได้ส่งเทียบเชิญมาจริงพะยะค่ะ นอกจากจวนของพวกเราแล้ว คนไม่น้อยในเมืองหลวงก็ได้รับเทียบเชิญเช่นกัน” เพียงแต่ตอนนั้นท่านอ่องทอดพระเนตรแล้วก็โยนไว้ด้านข้าง ยามนี้ทำไมถึงทรงตรัสถึงขึ้นมาอีกเล่า

“เราได้ยินว่าทางหวางเพยกี้ได้รับเทียบเชิญจากซางเต๋องงฟูเหรินด้วย”
 เสอเหิงซมวดคิ้วเล็กน้อย น้ำเสียงติดไม้ชอบใจ “จวนซางเต๋องงนี่แต่ละรุ่น
 นับวันยิ่งถดถอย แต่ความทรูหราฟุ่มเฟือยไม่เห็นจะลดลงเสียบ้าง”

หมิงเหอรู้ว่านี่คือความไม่พอพระทัยของท่านอ๋องที่ทรงมีต่อซางเต๋องง
 จึงก้มศีรษะแล้วถอยไปด้านข้าง

ในตอนนี่เอง ฉะเยินฉางซิ่นที่รออยู่ด้านนอกก็เดินเข้ามา “ท่านอ๋อง
 ซ้ำรับใช้จากเรือนซุ่ยโยวมารายงาน บอกว่าแม่นางอวีนซิงผูกคอตายพะยะคะ”
 เขาขอบต่าว่าอับม่งคลในใจ เขาเฝ้าอยู่ด้านนอกแท้ๆ ถึงต้องมาพบเจอเรื่องนี้

“แล้วตัวคนล่ะ” เสอเหิงถามด้วยเสียงเย็นชา

“ช่วยได้แล้วพะยะคะ เพียงแต่ชั่วคราวหนึ่งยังหายใจไม่ปกติ ตอนนี่
 สลบไปแล้ว” ฉะเยินฉางซิ่นขอบต่าในใจ หมิงนางโถมนี้ช่างไม่อาจนำออกงาน
 ได้จริงๆ จะหาที่ตายยังทำเสียยุ่งยาก แค่วางชื่อกลางดึกก็สิ้นเรื่องแล้ว
 กลับมาเลือกออกโรงในเวลาี่นี้ ไม่รู้ว่าอยากตายหรืออยากทำเรื่องอื่นใดกันแน่

“ไม่เป็นอะไรแล้วก็ให้นางอยู่ดีๆ บอกนางว่าถ้าคิดอยากตายอีก ก็กลับ
 กลับไปหาที่ตาย ณ ถิ่นเดิม อย่าได้ทำสกปรกในจวนอ๋องของข้า”

เห็นท่านอ๋องทรงผลึกถ้วยน้ำชาด้านหน้าออกไป ฉะเยินฉางซิ่นพลัน
 เข้าใจทันที ท่านอ๋องทรงระอาหญิงสาวพวกที่ชอบหนึ่งร้องไห้ สองโวยวาย
 สามผูกคอตายยิ่งแล้ว อวีนซิงนับว่าใช้การไม่ได้อีกต่อไป “บ่าวจดจำไว้แล้ว
 พะยะคะ”

เป็นแค่นางคนกตัญญูตัวเล็กๆ ผู้หนึ่ง กลับสร้างทำตัวบริสุทธิ์สูงส่ง ซ้ำยัง
 คิดช่วงชิงสูงต่ำกับหวางเพย ช่างลืมนไปแล้วจริงๆ ว่าตนเองเป็นใคร หัวใจ
 คุณหนู แต่ชะตาสาวใช้ ล้วนมีโชอยู่ที่ตนกระทำหรือ!

“ในเมื่อนางอยู่เรือนซุ่ยโยวคิดตายมิตาย เจาก็ให้นางรีบย้ายไปยังเรือน
 ชีวิตอ้อเสี๋ย” เสอเหิงลุกขึ้นยืน พุดด้วยน้ำเสียงระอา “ที่นั่นเจียบสงบดีนัก!”

หมิงเหอเห็นฉะเยินฉางซิ่นรีบถอยออกไปก็เลิกคิ้วน้อยๆ มีฝีมือแค่นี้
 ยังคิดหวังลมๆ แล้งๆ ให้ท่านอ๋องทรงสงสาร เห็นได้ชัดว่ายอดพญานางนี้มีดี
 แค่ชื่อเสียงเท่านั้น

ในตำหนักกลาง ชวีชิงจวีกำลังเล่นเทียบเชิฐในมือ งานเลี้ยงของชาวเต๋องงนี้ไม่ว่าเธอจะยินยอมหรือไม่ยินยอม ก็ต้องไปร่วมงานที่จวนนั้นพอเป็นพิธีเพียงย่อนึกถึงความแค้นและความไม่พอใจในความทรงจำของเจ้าของร่างเดิมที่มีต่อสถานที่นั้นแล้ว สีหน้าของเธอก็เย็นชาขึ้นหลายส่วน

ในยุคสมัยปิดประเทศเช่นนี้ บรูษมารักอาจไม่ผิดในสายตาของคนทั่วไป แต่ศพคนตายยังไม่ทันเย็นก็พาคนใหม่เข้าจวน ทั้งยังเห็นลูกสาวแท้ๆ ของตนเป็นดังของไร้ค่า นั่นก็คือผิดต่อคุณธรรมแล้ว บรูษที่ขนาดการไว้ทุกข์เพื่อภรรยาแค่ปีเดียวยังทำไม่ได้ ช่างทำให้ผู้คนใจสะท้านยิ่งนัก

“หวางเพยเพคะ ถ้าท่านไม่ทรงอยากไป ก็ให้คนส่งของขวัญวันเกิดไปก็ได้เพคะ” มู่จิ้นเห็นสีหน้าของหวางเพยไม่ถูกต้องก็ได้แต่พูดเกลี้ยกล่อม “ช่างจวนชาวเต๋องงนั้นเถิด ใครจะสูงศักดิ์แค่ไหนก็สูงศักดิ์กว่าท่านไปไม่ได้”

พระชยานั้นฐานะสูงศักดิ์กว่าจวนชาวเต๋องงจริง แต่คำพูดนั้นก็กลับไม่ค่อยน่าฟัง อีกทั้งเธอจะยอมละทิ้งโอกาสดี ๆ เช่นนี้ไปได้อย่างไร

ภายใต้การปกครองระบอบจักรพรรดิ ถึงแม้เธอจะเป็นลูกสาว แต่ชาวเต๋องงก็ยังคงต้องเคารพให้แก่เธอ โอกาส “เสื่อแพรคืนถิ่นดี ๆ”^๑ เช่นนี้มีอยู่ไม่ใช่ มิใช่สิ้นเปลืองฐานะตวนหวางเพยของเธอไปเปล่า ๆ รอกหรือ

“นั่นไม่จำเป็น วันเกิดบิดาแสนดีของข้าทั้งที ลูกสาวที่เป็นตวนหวางเพยอย่างข้านี้จะไปได้อย่างไร” ฉีกยิ้มครั้งหนึ่ง ชวีชิงจวีโยนเทียบเชิฐไปไว้ด้านข้าง ก็เห็นหลิวอันเดินเข้ามาด้วยสีหน้าโกรธแค้น

มู่จิ้นนำเทียบเชิฐไปวางไว้อีกด้าน ก่อนเอ่ยปากถาม “หน้าเจ้าเซียวคล้า เช่นนี้ ใครทำให้เจ้าไม่พอใจหรือไง”

“ก็มีเซ่คนเรือนซุยไยวท่านนั้นรอกหรือ เมื่อครูยังเล่นตลกจากหนึ่งอยู่เลย” อันหลิวย่อกายทำความเคารพชวีชิงจวี “เมื่อครูบ่าวได้ยินว่าวันชิงแห่งเรือนซุยไยวผูกคอตาย แต่ไม่สำเร็จ ในจดหมายลาตายยังเขียนว่า

---

^๑ วลีเปรียบเทียบคนที่ได้ดิบได้ดีแล้วคืนสู่อิถุนาัยเดิม ดังเช่น การสวมเสื้อผ้างดงามไปอวดคนบ้านเดียวกัน

หม่อมฉันเคยเป็นหิมะยอดเขาสูง บัดนี้ตกต่ำสู่บึงโคลนเลนอะไรเทือกนั้น แต่ละคำล้วนบอกไว้ว่าในจวนมีคนโหดร้ายต่อนาง นี่มิใช่กล่าวโทษว่าหวางเพย ละเลยนางหรือหรือเพคะ”

พุดจวบประโยคนี้ น้ำเสียงของอินหลิวก็ยิ่งโกรธอย่างหาทางระบายมิได้ “แค่ยอดพตฺฐนางหนึ่ง นับเป็นหิมะยอดเขาสูงอะไรได้ หรือว่าใครก็สูงส่งสูงันาง ไม่ได้กัน!”

“หิมะยอดเขาสูงนั้น เมื่อละลายแล้วก็ซ่อนไว้ซึ่งฝุ่นโสโครก นางรักที่จะเป็นหิมะที่ภายนอกขาว เนื้อในสกปรก ใครคิดไปแย้งชิงกับนางเล่า” มู่จิ้นแค้นเสียงเย็น ก่อนจะพุดต่อว่า “ทางท่านอ่องทรงมีกระแสรบสั่งใด หรือไม่ ต้องระวังไว้ อย่าให้ผู้อื่นมาทำลายชื่อเสียงของหวางเพยได้”

“พี่หญิงมู่จิ้น ท่านไม่ต้องกังวลเรื่องนี้เลย เมื่อครู่มีข่าวแพร่ออกมาแล้วว่า ท่านอ่องทรงกล่าวโทษท่านนั้นว่าไม่มีอะไรทำก็อย่าทำให้จวนอ่องสกปรก ซ้ำยังให้คนย้ายไปอยู่ที่เรือนชิวอี่” เมื่อพุดถึงตรงนี้ อารมณ์โมโหของนางก็หายไปกว่าครึ่ง “เรือนชิวอี่นั้นเป็นสถานที่เช่นไร หญิงงามก็กลายเป็นคนป่าได้ เห็นได้ชัดว่าท่านอ่องก็ทรงไม่พอพระทัยในตัวนาง หวางเพยก็มีทรงต้องพิโรธเพราะคนเช่นนั้นะเพคะ”

ชิวซิงจิวฟังอินหลิวพุดจบก็พุดยิ้มๆ “ข้าไม่โกรธ กลับเป็นเจ้าที่โกรธจนลมออกหู” เธอแสดงท่าทีให้มู่จิ้นรินน้ำชาให้อินหลิวถ้วยหนึ่ง ให้นางจิบชุ่มคอ “เดิมทีอวีนซิงผู้นั้นก็ไม่นับเป็นคนสำคัญ ข้าจะไปโกรธเพราะนางทำไม” อวีนซิงผู้นี้มิใช่สตรีที่ฉลาด ถ้านางรู้สถานการณ์ อยู่อย่างสงบเสงี่ยมไปวันๆ อาจได้รับการไว้หน้าจากตวนอ่องสักส่วนสองส่วน มาวันนี้นางกลับแสร์ร้างท่าที่สูงส่ง ถือเป็นอุบายต่ำทราม

แขกหรือหอคณิกาอาจชอบบทบาทบริสุทธ์ผู้ด่องเช่นการถอยหนีเพื่อรุกของอวีนซิง แต่เธอเหิงเป็นใคร เขาคือตวนอ่องผู้สูงศักดิ์แห่งราชวงศ์ต้าซี้ สตรีเช่นไรเขาไม่เคยพบเจอบ้าง อุบายที่อวีนซิงใช้เหล่านั้น ต้องให้เธอเหิงยอมเล่นกับนางด้วยถึงเกิดผล

“ใช้ให้คนตอบเทียบเชิญของจวนซางเต๋อ บอกว่าวันงานเลี้ยง ข้าจะ

ไปอวยพรวันเกิดบิดาด้วยตัวเอง” ชวีซึ่งจิตใจขี้ม่น้อยๆ เผื่อรองานเลี้ยงของจวนซางเต๋องที่กำลังจะมาถึงอย่างใจจดใจจ่อ สิ่งบันเทิงในยุคนั้นมีน้อยเกินไป มักต้องหอะไรมาทำ ถึงไม่นับว่าเสียวันคืนไปโดยเปล่าประโยชน์

ไม่นานหลังจากนั้น ซางเต๋องงฟูเหรินก็ออกมาต้อนรับนางกำนัลใหญ่ที่ถ่ายทอดคำสั่งจากจวนทวนอ๋องด้วยตนเอง ได้รับตอบเทียบเชิญจากทวนหวางเพยว่า วันงานจะเสด็จมาด้วยพระองค์เอง

รอนแม่บ้านถ่ายทอดคำสั่งจากไป ซางเต๋องงฟูเหรินสกุสเหลียงก็แค่นยิ้มเย็น “ได้ยินมานานแล้วว่าเด็กนั้นไม่ได้รับความโปรดปรานจากท่านอ๋อง วันนี้นางกำนัลกลับแสดงท่าทีว่าหวางเพยได้รับความสำคัญ คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าคนที่อ่ะลื่อนั้นจะรักษาหน้าตาของตนเองเป็น”

ชวีเวียซู่ที่นั่งอยู่ข้างนางถอนหายใจ “ไท้ไท้^๒ พี่สาวก็ออกเรือนไปแล้ว ไม่ว่าจะท่านอ๋องจะทรงโปรดหรือไม่ นางก็ยังเป็นทวนหวางเพย”

สกุสเหลียงมองบุตรสาวผู้งดามดั่งหยกดังงบุปผาของนาง รู้ว่าความหมายในคำของลูกสาวคืออะไร ก็หลุบตาลงเอ่ยเสียงเย็นชา “ไม่ว่านางจะเป็นอะไร วันหน้าก็จะไม่สูงศักดิ์ไปกว่าเจ้าแน่นอน”

ชวีเวียซู่ได้ยินคำก็ยิ้มบางๆ ไม่เอ่ยปากอีก

---

^๒ คำเรียกรรยาผู้เป็นใหญ่ในบ้าน